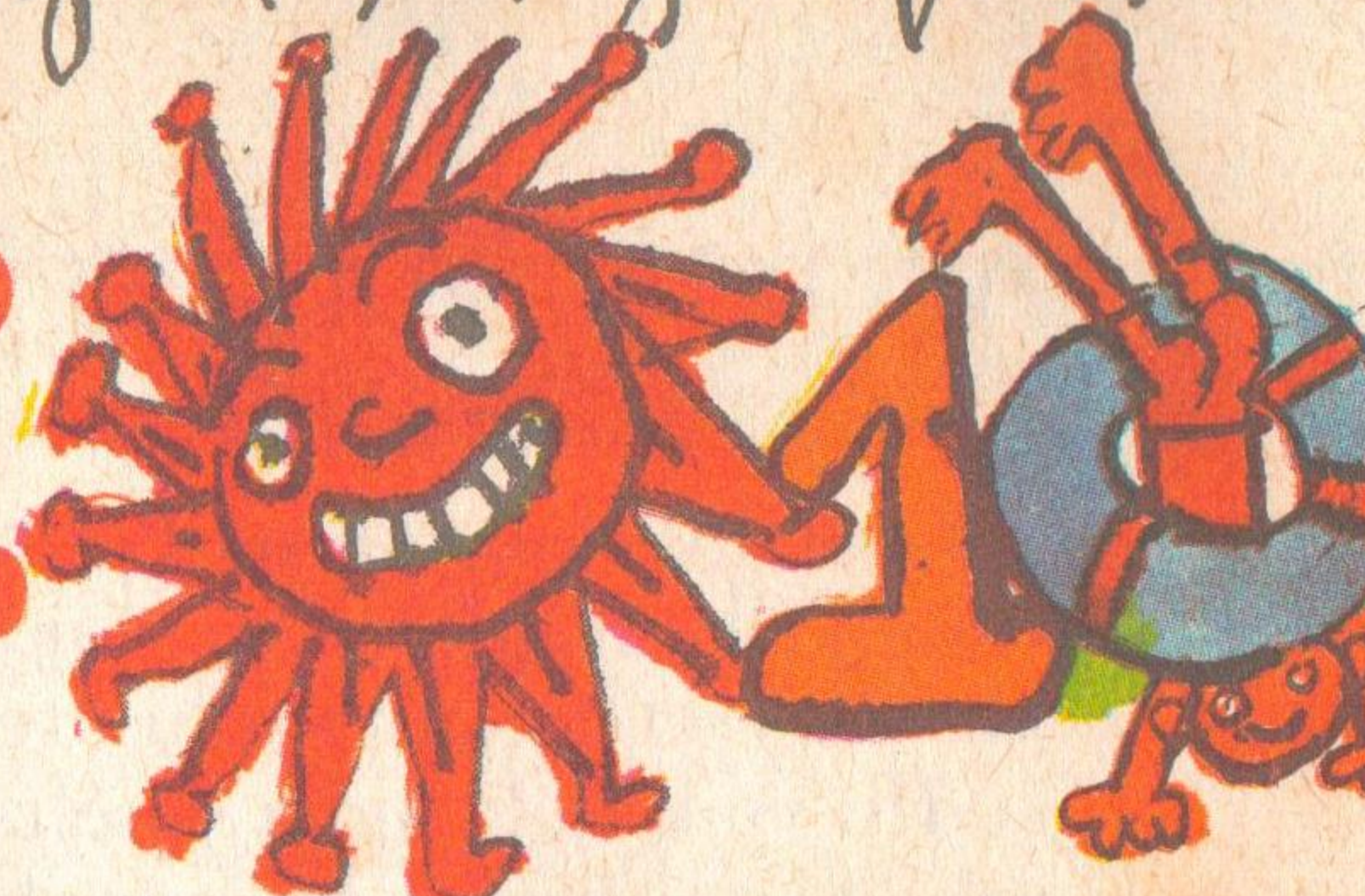

Slniečk

ROČNÍK 46

JÚN 1992

5 KČS

Máš odovra zme šeci skauti, Dunaj,
 ja aj púda. Dunaja sprjalu
 preto, že je dobrý slopar. Mára
 prijali preto, že dobrý pýšem. A p
 púdu preto, že dáva dobré, mliko.

Takže budeme keľ praznini v hu
 prijazierku a slniečkom od rana do večera

AHOJ

Vieľ, ktorá skauka je zo šekich najkrajšia?

Kedysi dávno stál na Podbanskom mlyne a v ňom žil a trápil sa i so svojou ženou mlynár Matúš. Všetci tam spolu prežili, dobré i zlé, keďže však boli ľudia veselí, nezľakli sa ani roboty, ani biedy. Až jedného dňa usadil sa práve povýše ich mlyna vodník.

Nech je aký je, pomyslel si mlynár, musím s ním vychádzať podobrom. Veď čo ak mi odrazí vodu z mlynice, alebo doláme mlynské koleso?

Preto nakázal aj žene, aby sa k novému susedovi správala slušne.

Raz mlynár videl, ako vodník obhrýza surovú rybu.

„Čože budeš jesť surové mäso!“ zavolať na neho. „Poď do mlyna, rybu si usmaž. Uvidíš, že ti bude chutiť oveľa lepšie.“

„Dobre! Nachyštaj mašľa, šoli a chleba, zajtra prídem!“ odvetil šušlavo vodník.

A ako povedal, tak urobil. Rybu si usmažil, schuti zjedol, utrel si ústa do rukáva a odvrkol:

„Ale šom ši pochutil! Zajtra prídem žaše!“

„To som teda rada!“ vzdychla si mlynárka, len čo nevítaný hosť zavrel za sebou dvere.

„Príde ako do vlastného, berie si, čo chce, ani nevie povedať ďakujem. Ak si takto zvykne, do roka môžeme ísť po žobraní!“

Celá nazlostená začala utierať mláčky, čo ostali po vodníkovi.

A vodník naozaj prišiel aj na druhý večer, zjavil sa i na tretí, ba aj na ďalší. Usmažil si rybu, narobil v kuchyni neporiadok a bez poďakovania odišiel. Mlynárka po jeho odchode frflala, nadávala, strojila sa, že ho viac nepustí, ale mlynár ju zakaždým tíšil:

„Musíme s ním len pekne, lebo sa nám tak pomstí, že vyjdeme navniwoč!“

Tak chodil vodník do mlyna po celý rok.

V jeden letný podvečer sa strhla hrozná búrka. Na dvere mlyna zabúchal potulný ci-

Podbanský vodník

gán, čo chodil po jarmokoch a ukazoval cvičného medveďa.

„Dobří ľudia, ukryte ma pred skazou!“

Mlynárka bola dobrá duša, komu mohla, pomohla. Otvorila dvere, podstrčila cigánovi staré šaty, aby sa prezliekol do suchého, a povedala mu:

„A medveďa si daj na pec, tam najskôr obšchne.“

Zakrátko prišiel do mlyna vodník, a ako už bol zvyknutý, začal si chystať večeru. Zo smažených rýb stúpala taká vôňa, že prebrala aj driemajúceho medveďa. Zliezol z pece a prikmotril sa k vodníkovi.

„Preboha, gaždiná, šo to mače ža žviera!“ skríkol vodník.

„Ále, to si nevšímaj!“ odvetila mlynárka. „To je naša mačka!“

Ryby už boli usmažené, vodníkovi sa na ne zbíhali slinky, keď vtom medveď siahol labou do panvice a čo by povedal švec, ryby zhltoť. Vodník skočil, že si zachráni z nich aspoň jednu, ale medveď sa ohnal labou a vodník skončil pod stolom. Čo by bol proti medveďovi zmohol? Radšej sa teda znovu pobral k potoku, nachyťal rýb a začal si ich vysmážať. Len čo sa však začala po kuchyni šíriť

dráždivá vôňa pečenej rybaciny, medveď znova zliezol z pece, usmažené ryby zhltoť a na dôvažok nespokojnému vodníkovi priložil jednu po chrbte. Vodník teda znova zabehol k potoku, znova nachyťal rýb a tešil sa, že sa už konečne navečeria. Lenže všetko sa opakovalo, medveď usmažené ryby zhltoť a vodníkovi ešte aj dve-tri naložil.

Ráno cigán poďakoval za prenocovanie, vzal medveďa a odišiel. Ten večer sa vodník už v kuchyni neukázal. Až o tri dni ho mlynár zbadal sedieť na vrbe celého zabaleného v liečivých lopúchoch.

„Hej, mlynár!“ zavolať vodník. „Či je ešte u váš tá veľká mačka?“

„Pravdaže!“ odpovedal mlynár. „A ešte jej pribudlo päť mladých!“

„Juj, to je zle, to je zle!“ zaskuhral vodník. „Tak rád by šom ši u váš usmážil ryby!“

Mlynár vedel, že kým bude vodníka strašiť veľkou mačkou, bude mať od neho pokoj.

Až sa zrazu vodník z Podbanského stratil a viac sa už neukázal. Možno sa mu zapáčilo v inom potoku, možno si našiel mlyn, kde mu znova dovolili smažiť ryby. Ktohovie!

Ilustroval VLADIMÍR MACHAJ

JAROSLAVA BLAŠKOVÁ

ROZPRÁVKA

O spievajúcom vlkovi

Bola raz jedna koza a tá mala tri deti. Každé ráno musela odísť do práce, aby mohla deťom kúpiť, čo treba. Kozliatka ostávali doma sami. Koza im vždy prísne nakazovala:

„Deti, buďte dobré! Žiadne bitky, žiadne škriepky! Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte! Okolo nás sa túla vlk, keby ste otvorili, bolo by zle.“

Ony totiž nemali kľúč. Iba zdnu taký háčik. Ten keď zaháčkovali, dvere zatvorili.

„A čo keď vlk zaklope?“ spýtalo sa prvé kozliatko.

„Počkáte, kým sa vám ja neozvem.“

„A ako sa ozveš?“ pýtalo sa druhé kozliatko.

„Ozvem sa tak, že vám zaspievam.“

„A čo zaspievaš?“ spýtalo sa tretie kozliatko.

„Zaspievam takúto pesničku!“

Hláskom bielym a tenkým ako vlások pani koza zaspievala:

Milé kozliatka,
otvorte vrátka!
Tu je vaša mamička,
tu je dobrá trávička,
zelená,
vitamín cé,
mé, mé, mé.

Kozliatka dobre počúvali, pobožkali mamu, zatvorili dvere na háčik a koza odišla.

Za rohom už čakal vlk. Naľahoval uši a veľmi sa usiloval zapamätať si, čo koza spievala. Len čo zašla do hory, už bol pri dverách a -buch, buch!

„Kto je?“ volali kozliatka.

„To som ja! Vaša mamka! Otvárajte, kozlence!“ hučal vlk hlasom čiernym a hrubým ako kefa na topánky.

„Ak si naša mamička, tak zaspievaj!“

„A veru zaspievam!“ chlapil sa vlk a spustil:

Kozliatka moje,
otvorte vráta,
ja som vaša mámička,

na parohoch trávička,
vitamín bú,
dúdlaj, dúdlaj, dú.

Kozliatka sa dali do smiechu.

„Dúdlaj, dúdlaj, dú, vitamín bú - kto to kedy počul? Ty nie si naša mamička. Ty si vlk, čo do školy nechodil a chceš nás zjesť. Tebe neotvoríme!“

Na druhý deň musela koza zasa odísť do práce. Prísne deťom vravela:

„Buďte dobré. Žiadne bitky, žiadne škriepky! Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte! Vlč zle spieva, ale zuby má dobré. Keby ste otvorili, bolo by s vami zle.“

„A čo keď zaklope?“ spýtalo sa prvé kozliatko.

„Počkáte, kým sa vám ja neozvem.“

„A ako sa ozveš?“ pýtalo sa druhé kozliatko.

„Ozvem sa tak, že zaspievam.“

„A čo zaspievaš?“

„Zaspievam túto pesničku.“

Prší, prší, len sa leje,
dobré zatvorte si dvere,
milé moje
kozliatka,
nechoďte von pred vrátka.

Ledva koza odišla do hory, už bol vlk pri dverách a buch, buch, buch!

„Kto tam?“ volali kozliatka.

„To som ja! Vaša mamka! Otvárajte dvere, ale rýchlo!“

„Ak si naša mamička, tak zaspievaj,“ volali kozliatka a už sa ticho chichotali.

„A veru zaspievam!“ zastrájal sa vlk a spustil:

Prší, prší,
všade blato,
nič sa neboj, moje zlató,
už mám toho dažďa dosť.
ysušte mi čierny chvost!

ROZPRÁVKA

JAROSLAVA

BLAŠKOVÁ

o spievajúcom vlkovi

Kozliatka sa dali do smiechu: že vraj - čierny chvost - a ich mamička je celá biela.

„Ty nie si naša mamička! Ty si vlk! Tebe neotvoríme!“

Vlk s hundraním odišiel a kozliatka dostali od mamy, keď sa vrátila, po hruštičke.

Na tretí deň musela ísť koza zasa do práce. Prísne deťom nakazovala:

„Deti, buďte dobré! Žiadne bitky, žiadne škriepky! Na zápalky nesiahajte, dvere neotvárajte! Vlk je zlý spevák, ale zubiská má dobré.“

„A čo keď zabúcha?“ pýtalo sa prvé kozliatko.

„Počkáte, kým sa vám ja neozvem.“

„A ako sa ozveš?“ pýtalo sa druhé kozliatko.

„Ozvem sa tak, že zaspievam.“

„A čo zaspievaš?“ spýtalo sa tretie kozliatko.

„Zaspievam túto pesničku:“

Na trenčianskom moste veľký šalát rastie,
na obed ho pochrumeme a tiež veľké narastieme.

Kozliatka počúvali; mamu pobozkali, dvere zaháčkovali a koza odišla.

Vlk čušal za rohom.

Naťahoval ušiská a preveľmi sa usiloval zapamätať si pesničku. Ledva koza vošla do hory, už bol pri dverách a na drevo - buch, buch, buch!

„Kto je?“ volali kozliatka.

„To som ja! Vaša mamka! Otvárajte, ale hneď, lebo vás zožeriem. Či nezožeriem, nieé. Veď ja som koza, vaša mámička,“ táral vlk, lebo sa mu už od hladu všetko poplietlo.

„Chichichi,“ chichúňali sa kozlence. „Ak si naša mamička, musíš spievať!“

„Čo sa tam chachocete, chachotáče chachotavé!“ nadurdil sa vlk a spustil hlasom čiernym a hrubým ako diera do komína:

Pri trenčianskom mosté voľačo tam rastie,
kápusta, kápusta -
ej, keby radšej klobása.

Kozliatka sa smiali, až spadol z police hrnček, ale nerozbil sa.

„Kápusta, klobása, kto to kedy počul?“

„No čo bude! Tak otvoríte? Už aj otvorte!“

„Neotvoríme, neotvoríme. Ty nie si naša mamička. Ty si vlk. Hlúpy vlk, čo do školy nechodil. Tebe neotvoríme!“

Vlk sa veľmi rozhneval. Rovnou cestou si to namieril k učiteľovi spevu. Myslel si, že spieva ako sláviček, že jeho spev je čistá krása, a keď ho učiteľ počuje, pošle ho do divadla medzi najslávnejších spevákov, všetci mu budú tlieškať, v novinách o ňom pisať a kozlence chachotáče mu prinesú raňajky do postele.

Učiteľ spevu vlka vypočul. Aj do hrdla sa mu pozrel. Potom úctivo, s ohľadom na vlčie zuby, povedal:

„Vážený pán vlk. Hlas by nebol zlý, ale pamät vám neslúži. Čo keby ste sa dali na iné umenie?“

„Na aké?“ zahučal vlk.

Učiteľ sa naklonil, niečo mu pošuškal.

Od tých čias možno vlka vidieť v Bratislave na stanici. Nosí ľuďom kufre. Má čiapku ako palacinka, v gombíkovej dierke sedmokrásku, podľa tej ho poznáš. Za to, čo si zarobí, kupuje si v bufete párky a je veľmi spokojný. Iba keď začuje hrať tranzistor, frfle, hučí, zuby cerí, lebo si spomenie, ako sám spieval Kápusta, kápusta...

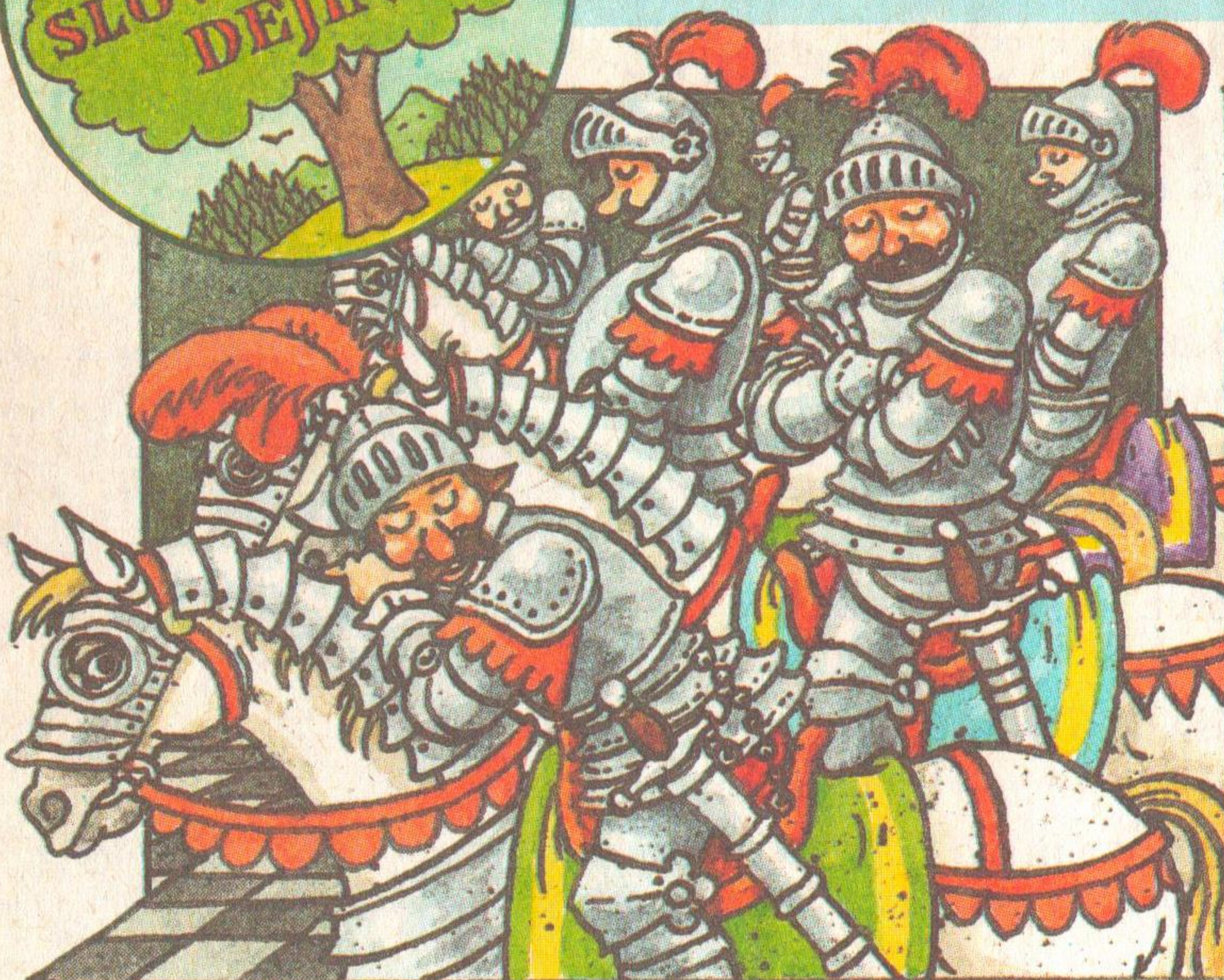
A kozliatka? Bývajú ďalej v domčeku so svojou mamičkou a za to, že boli poslušné, dostali nové čižmičky. Na predné nohy červené, na zadné nohy zelené.

ILUSTROVALA OĽGA BAJUSOVÁ

Sitnianski RYTIERI

PÍŠU ŠTEFAN MORAVČÍK
A ZUZANA ZEMANÍKOVÁ
ILUSTRUJE MARIÁN ČAPKA

Zakliati rytieri pod Sitnom čakajú, kedy bude Slovákom najhoršie. Vtedy pomôžu.

Išiel jeden muzikant domov z muziky. Pod Sitnom ho stretol pán.

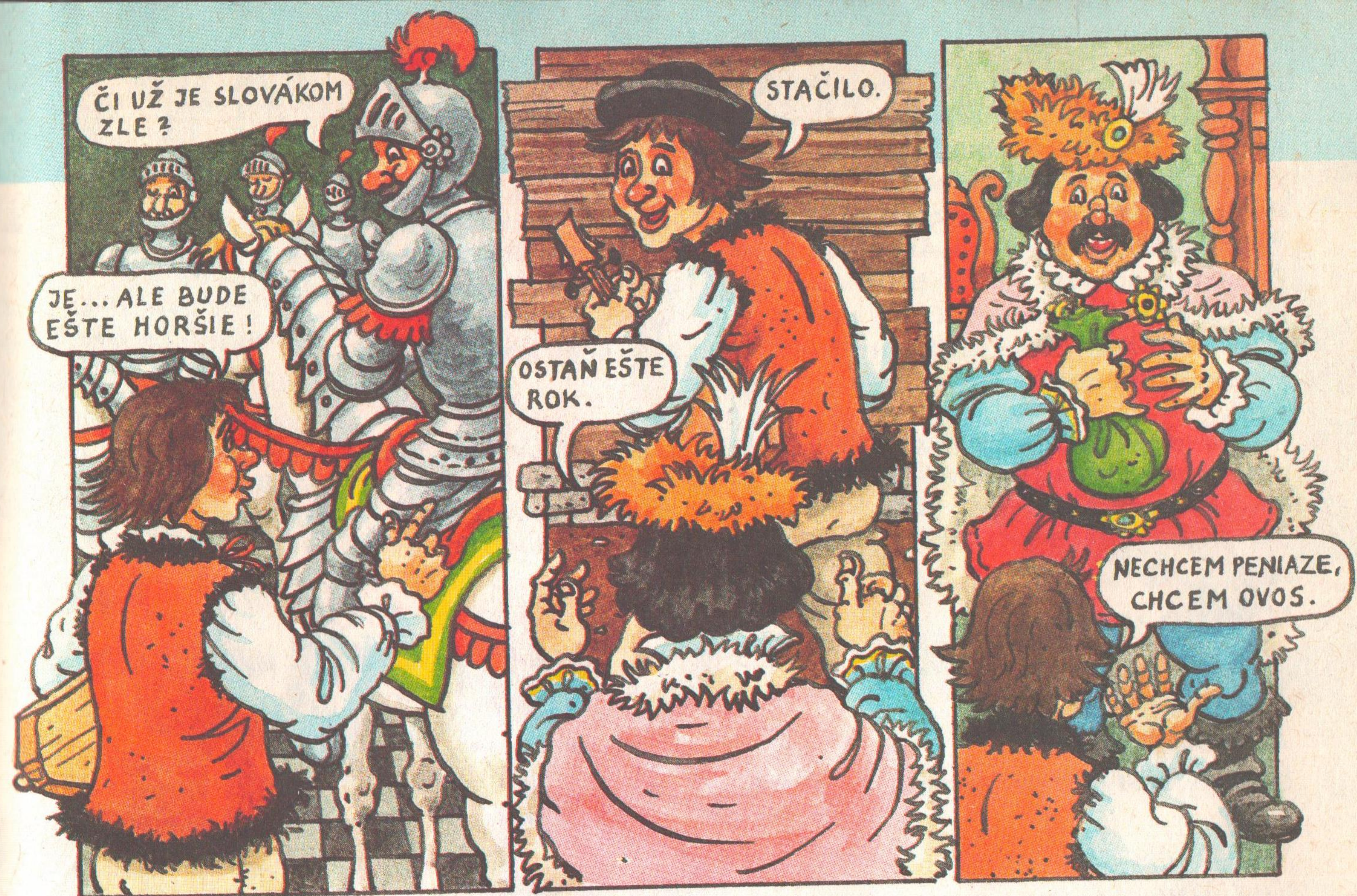
Pán ho zaviedol do zámku a ukázal mu robotu.

Muzikant pána počúvol a vzal na koňa kôl.

Muzikant si dal poradiť a koňa neudrel.

Muzikant objavil dvoranu so spiacimi rytiermi.

Muzikantovi sa skončila ročná služba.

Pán ponúkol muzikantovi mesiac peňazí.

Len čo muzikant vyšiel spod Sitna, ovos sa mu premenil na zlato.

Muzikant zbohatol a na zakliatych rytierov pod Sitnom zabudol.

„Modlitbička. Vstúpila mi do detstva dosť zavčasu.
Ešte mi z formičky detských ust vypadávali slová nedokončené – už som ju
modlitbičku, tými slovami odriekal.
Prišla do mňa po uspávanke a kratučko pred rozprávkou.
Pieseň, Modlitbička a Rozprávka. Tak sa volali tri sestry–sudičky nášho
detstva. A stále ma neopúšťa pocit, že sme mali šťastie, keďže to bolo tak.
Čas, ktorý sme žili potom, tú prostrednú zo sudičiek vlastným deťom zatajil.
Hoci práve ona vedela dať plný zmysel a celú krásu dvom svojim sestram.
Budem šťastný, ak sa rozlámaný trojuholník zasa spojí a bude zvnútra
rozjasňovať tváričky detí.“

Týmito slovami uvádza básnik Milan Rúfus svoju najnovšiu zbierku poézie pre deti, ktorá pod názvom MODLITBIČKY vyjde o vydavateľstve Mladé letá. Básne, ktoré uverejňujeme, zaiste každého presvedčia, že ide o poéziu nezvyčajne krásnu a vrúcnu, ktorá rozjasní tváričky detí i mysle dospelých.

Modlitba za starkú

Matička Božia,
Ty deťom dvakrát milá!
Počúvaj, čo Ti teraz rozpoviem.

Nechaj nám starkú.
Aby mi dlho žila.
Starká má pre mňa času, koľko chcem.

Starká je vlúdna.
Má boží pokoj v duši.
Starká sa o nás s nikým nedelí.
Má času ľúbiť nás.
A nič ju nevyruší.
Pri nej má týždeň sedem nedelí.

Matička Božia,
Ty, ktorú nepoznáme,
no vieme o Tebe,
ozvi sa na môj hlas.

Nechaj nám starkú.
My spolu niečo máme.
To nikto viac už nemá
okrem nás.

Modlitba za rodičov

Pane, ktorý si na nebi,
zachovaj všetkým deťom mamy.
Nech ako cesto na chlebič
im rastú v teple pod rukami.

Podaruj deťom otecka
na každý deň,
nie iba včera.
Bez otecka je ovečka
zatúlaná a bez pastiera.

Zachovaj nám ich obidvoch,
veď dve ruky od Teba máme.
Dve rúčky deťom stvoril Boh:
pre ocka jednu,
druhú mame:

Modlitba za nového bračeka

S mamičkou prišiel.
Neviem, čo sa stalo,
predtým ho u nás vôbec nebolo.
A len čo pohne rúčkou
smiešne malou,
už celý dom sa krúti okolo
a ja som nič.

Ale je taký pekný,
je naozajstná živá bábika.
Prosím Ťa, Pane,
potichu mi to riekní:
kam také deti nebo zamyká,
kým ich dá živé mamám do postielky?

A malému daj zopár božích rád.
Aby bol milý, aj keď bude veľký.
Z dobrého bábätka
aby bol dobrý brat.

A ešte jedno, skús mi, Bože, sľúbiť:
aby ma naši popri ňom
nezabudli ľúbiť.

Modlitba za staršiu sestru

Poviem to aspoň vetričku,
aký mám teraz veľký žiaľ.
Vydávajú mi sestričku.
A mňa sa nikto nespýtal.

Sestrička biela, veselá,
ani si ma dnes nehľadá.
Keby som aspoň vedela,
či ma už celkom nerada.

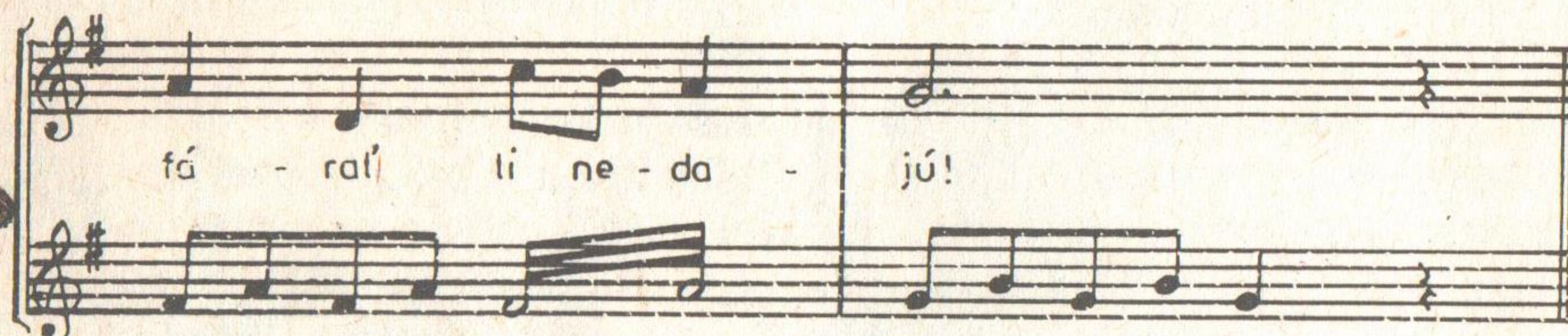
Poviem to aspoň vetričku,
nech ešte chvíľu pozhovie.
Vydávajú mi sestričku.
A nikto z nich mi nepovie,

kto mi už vrkoč zapletie,
na pútec vlásy predelí.
Nerieknu, za nič na svete.
A akí sú len všetci veselí...

Ilustrovala DAGMAR HLOŽEKOVÁ

VSTÁVAJ, HANZO, HORE . . .

Neskoro som prišol, fárať mi nedali,
ešte ma hutmanskou palicou vyprali.

Basoma vám zanát s vašimi banami,
keď ste ma nabili, fárajte si sami.

VSTÁVAJ, HANZO, HORE . . .

ZUZANA ZEMANÍKOVÁ

Štiavnický pekársky majster Hanzo bol súci chlap, len žena mu chýbala. Už mu tretí krížik sadal na plecía, a on si stále medzi dievkami vyberal. Jedna bola všetečka, druhá klebetnica, tretia daromnica. Žiadna mu nebola dosť dobrá.

So džbánom sa chodí dovtedy, kým sa nerozbije. A Hanzo frajerčil, pokiaľ nepadol do oka Róze. A tá Róza bola taká, že čo si zaumienila, to aj dostala. Tri razy sa pred Hanzom zavrtela a na štvrtý raz ho tak zvrtila, že sa ocitol rovno pred oltárom. Kostolné zvony dozvonili, svadobné veselie stíchlo a sladká dievčina sa zaraz premenila na skúpu dračicu. Za grajciar by si dala koleno vrtať a za groš by hnala blchu do Viedne.

„V noci pečieš, vo dne spíš, nič nerobíš! Čo keby si radšej sfáral do bane, grajciariky zarábal!“ obhrýzala mužovi uši každý deň namiesto raňajok.

„Som pekár, moje remeslo je biele, nepôjdem sa pod zem špiniť! Veď by ľudia môj zafúľaný chlieb ani nejedli,“ ohradzoval sa Hanzo. No darmo. Lakomej Róze bane zlatom svietili. Durila ho do nich.

„Baníci sú chlapci zlatí, ten ich dukát všade platí,“ podpichovala ho.

„Sú to blázni, lebo hľadajú tam, kde nepoložili,“ odvrkol Hanzo Róze.

Psa preštekáš, aj vranu prekváčeš, ale ženu neprekabátiš. Prestala Róza Hanzovi variť, aj prať, ba sa s ním aj zhovárať. Mlčala ako ryba, div od toho ticha vo vlastnom dome chudák neomel.

Neostalo Hanzovi, len sa do bane zjednať, aby žene ulahodil.

Keď nad ránom vytiahol z pece posledný peceň chleba, šmaril sa do postele, že si ešte chvíľu zdriemne. Róze, čo už po dvore šramotila, na lístok napísal: Zobuď ma o hodinku, idem na šichtu.

Spal a spal Hanzo spánkom spravodlivých, až ho spev pod oknami zobudil:

Vstávaj, Hanzo, hore,
na baňu klo-pajú,
ak neskoro prídeš,
fárať ti nedajú!

To sa šarvanci z celej ulice zbehli a z poctivého majstra si posmech robili. Veď či to kedy kto počul, aby pekár fárať do bane?

Hanzo vyskočil z postele, že Róze vytrhá vlasy, že ho nezбудila. Vtom zbadal, že na jeho lístok krasopisne pripísala: Vstávaj, Hanzko, už je čas!

Namosúrený odišiel Hanzo do šichty, ale tam ešte horšie pochodil, posmechu za tri vozy utržil.

„Basoma vám zanát s vašimi banami!“ začal sa Hanzo a pobral sa domov. Po ceste si z krovia odrezal štipľavú chabinu a doma ňou Róze z chrbta skúposť a lakomosť vyprášil. Odvtedy sa v Štiavnici už žiadny pekár do bane nezjednal.

Ilustroval MARTIN KELLENBERGER

Z ulice sa ozval krik. Ondrej sa poobzeral po dvore a vybehol von. Pred kováčovou vyhňou na vysokej drevenej klietke stál Albín a volal:

„Kto neskočí, je naozajstný pako!“

Zoskočil. Nastalo ticho. Albín sa vyzývavo usmieval. „Tak čo, nikto?“

„Ja skočím!“ povedalo rozhodne vysoké dievča.

Ondrej ju poznal. Bola to kováčova Ica.

Keď zoskočila, rad radom skákali aj ostatné deti.

Na klietku sa nesmelo vydriapalo hrbaté dievča, ale v tom okamihu zaváhalo.

„Ťava jednohrbá, skoč!“ zakričala Ica.

„Skoč, ťava, neboj sa!“ ozval sa aj Albín.

Dievča ustrašene pozrelo pod seba, nahlo sa, ale neskočilo.

„Ťava sa bojí!“ ozvalo sa znova a deti sa zasmiali. „Hrbatá ťava sa bojí.“

Dievča opatrne zišlo z klietky a odišlo bokom.

Ondrej podišiel k nej, chvíľu sa na ňu díval a potom sa jej spýtal:

„Ako sa voláš?“

„Magdaléna,“ odvetilo dievča a nesmelo sa naňho pozrelo. „Mám hrb,“ smrklo, „preto sa mi smejú a nechcú sa so mnou hrať.“

„Mohol by som sa pozrieť?“ hlesol Ondrej.

„Na hrb?“ spýtalo sa dievča prekvapene.

„Hm.“

Dievča si rozoplo patentky na

šatočkách. Ondrej sa chvíľu díval na malý kopček na jej chrbte a potom sa ho opatrne dotkol prstami.

„Hrb prináša šťastie,“ povedal ticho.

„Nie,“ odporovalo dievča, „prináša nešťastie.“

„Poď so mnou, niečo ti poviem,“ vyzval Ondrej dievča.

„Povedz mi to tu!“

„Počuli by nás.“

„No a?“

„Je to tajomstvo!“

Dievča vybehlo z dvora, Ondrej za ňou.

Keď sa pred nimi zjavil potok, dievča zastalo a uprelo na chlapca svoje veľké oči.

„Aké je to tajomstvo?“

„Nevyzradíš ho nikomu?“

„Nikom!“

„Ani mame?“

„Ani mame!“

„Ani otcovi?“

„Ani otcovi!“

„Ani nikomu vo vašom dvore?“

„Ani nikomu v našom dvore!“

„Tak počúvaj,“ stíšil Ondrej hlas, „v hrbe máš veľký poklad.“

Dievča sa zadívalo na chlap-

Diamanty

„Tak ja som veľmi bohatá?“ vykričlo odrazu veselo dievča.

„Najbohatšia na svete,“ povedal Ondrej.

„Najbohatšia na svete!“ zopakovalo dievča a rozbehlo sa popri potoku.

Ondrej sa rozbehol za ňou. A keď ju dobehol, spýtala sa:

„A čo sú to tie diamanty?“

„To sú také červené, zelené a žlté kamienky, ktoré svietia aj po tme.“

„A prečo sú také drahé?“

„Lebo ležia v hlbokých priepastiach, kde sú hady.“

„Hady!“ prestrašene vykričla Magdaléna.

„Sú to hadie slzy,“ rýchlo sa opravil Ondrej.

Vtedy sa zjavili Albín s Icou.

„Spiklenci, rozprávali ste sa

o nás!“ povedal Albín a napriahol päšť k Ondrejovej tvári.

Dievča sa zľaklo.

„Rozprávali sme sa o jednom tajomstve.“

„Povedz nám ho,“ uškľabila sa Ica.

„Nemôžem,“ začervenalo sa dievča, „to je moje tajomstvo!“

„Nevídali, akéže ty, hrbaňa, môžeš mať tajomstvo,“ odsekla Ica.

„Ten hrb na mojom chrbte...“ zajachtalo dievča.

„Viac ani slovo!“ vykričol Ondrej a chytil dievča za ruku. A potom povedal: „Prezradím vám ho. Ale sľúbite, že ho nikomu nepoviete a že sa môže Magdaléna odteraz s vami hrať.“

Albín s Icou sa pozreli na seba. Nedokázali premôcť zvedavosť.

„No dobre,“ zašomral Albín a napľul do trávy. Trikrát.

„Magdaléna má v hrbe diamanty!“ šepol Ondrej.

„Diamanty?“ vykričla Ica.

„A ako to vieš?“ zapochyboval Albín.

„Čítal som to v jednej knihe,“ odvetil Ondrej. „A keď bude veľká, jej diamanty narastú a hrb sa bude dať otvoriť. Tak je to napísané.“

„A dáš mi potom jeden, Magdaléna?“ spýtala sa zarazená Ica.

„Dám.“

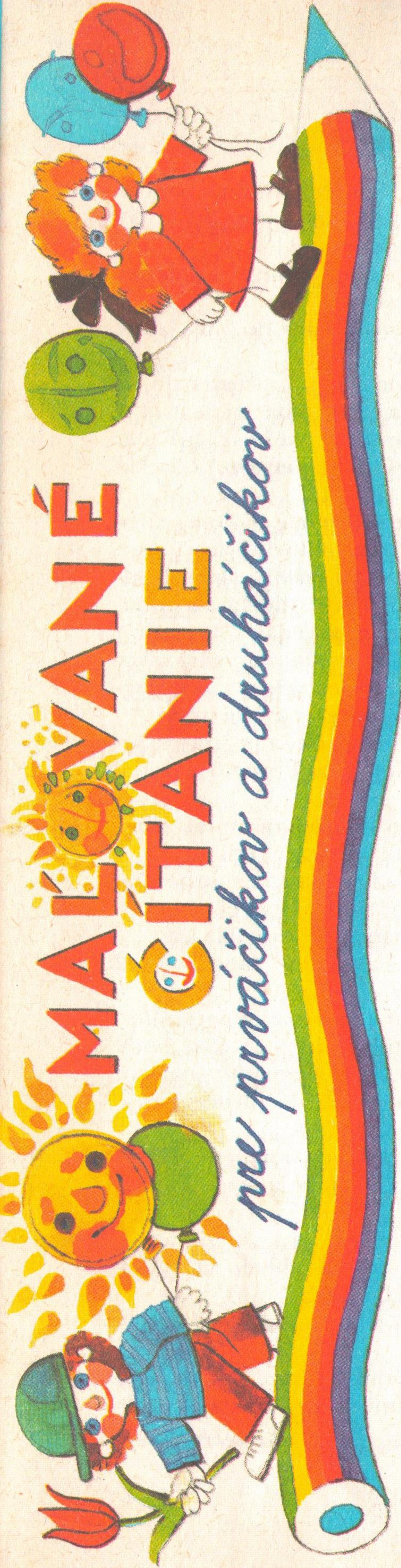
„A mne?“ zablysko sa v Albínových očiach.

„Aj tebe,“ odvetila Magdaléna.

Potom sa pozrela na Ondreja a šťastne sa rozosmiala.

Ilustroval PETER CPIN

MALOVANÉ ČÍTANIE

pre prváčikov a druháčikov

babka huncík

strom auto

 zuby

Bač jedna rozprávková dala

Jankei a Aničke divoborný. Ten

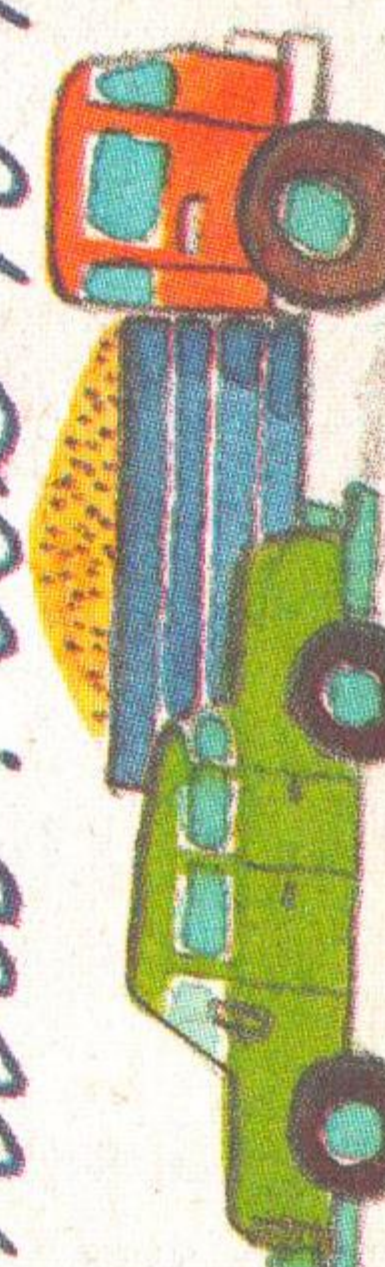
sám varil kašu. Hračilo len po-
vedal: "var, var!" Dnes dajaká iná

vysbrčila pred dom, ktorý

varí hmlu. Už v nej zmizli
sili sa

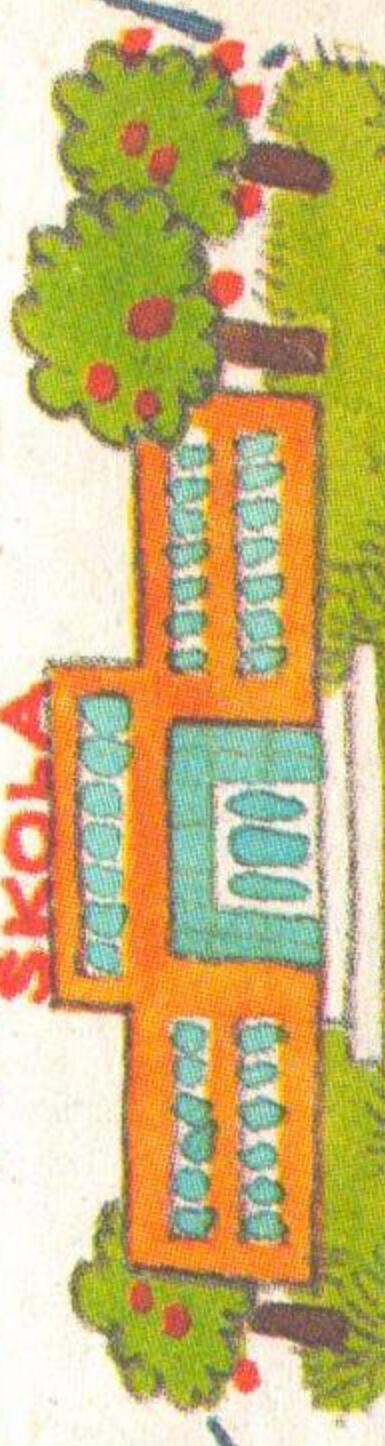
susedov. Je naša aj

na streche. Je hmla paradne smix-
ba aj naša škola. Zasmial som

sa: "To asi nepôjdem do

škola nie je! Ale mama sa ma

spýtala: "Máš?" Povedal som

jej: "Mám. Mama sa usmiala:
"Nuž sa mimi pekne prehrýz cez

hmlu až do

ŠKOLFA

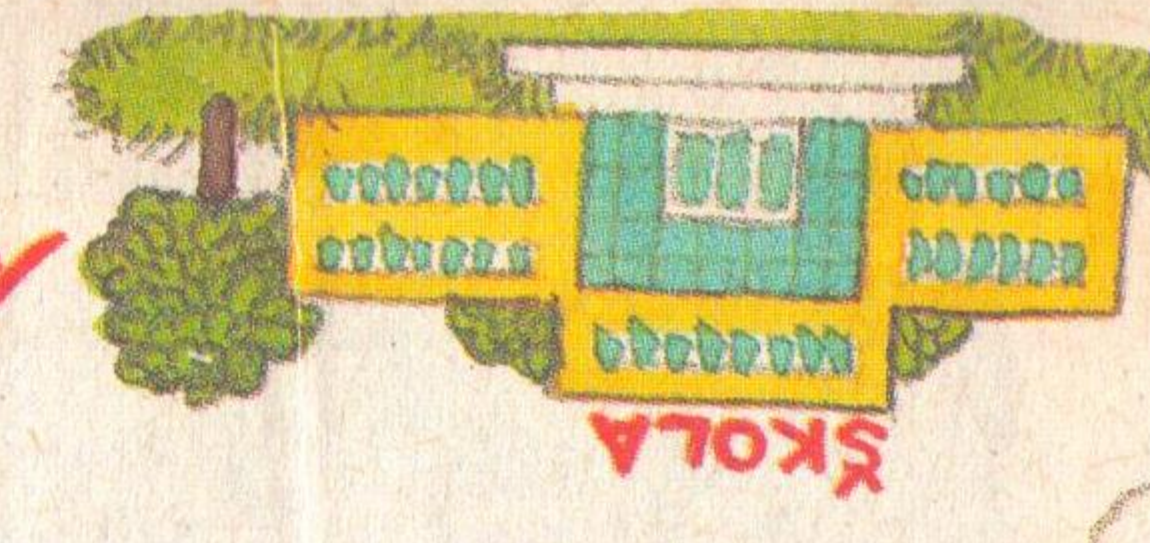
elektrická

vrabce

škola

NAMAŤOVÁLA: P. ONDREJČKOVÁ NAPIŠALA: LIBUŠA FRIEDOVÁ

„Z božej milosti zdraví sme, i chodia k nám učitelia kresťanskí z Vlách, z Grécka, z Nemiec a učia nás rozlične. Ale my sme Slovieni. Žiadali by sme si učiteľov, ktorí by nás učili po našom, rečou nám zrozumiteľnou. Pošli nám, pane, takých.“

Dvaja bratia zo Solúna

„Z božej milosti zdraví sme, i chodia k nám učitelia kresťanskí z Vlách, z Grécka, z Nemiec a učia nás rozlične. Ale my sme Slovieni. Žiadali by sme si učiteľov, ktorí by nás učili po našom, rečou nám zrozumiteľnou. Pošli nám, pane, takých.“

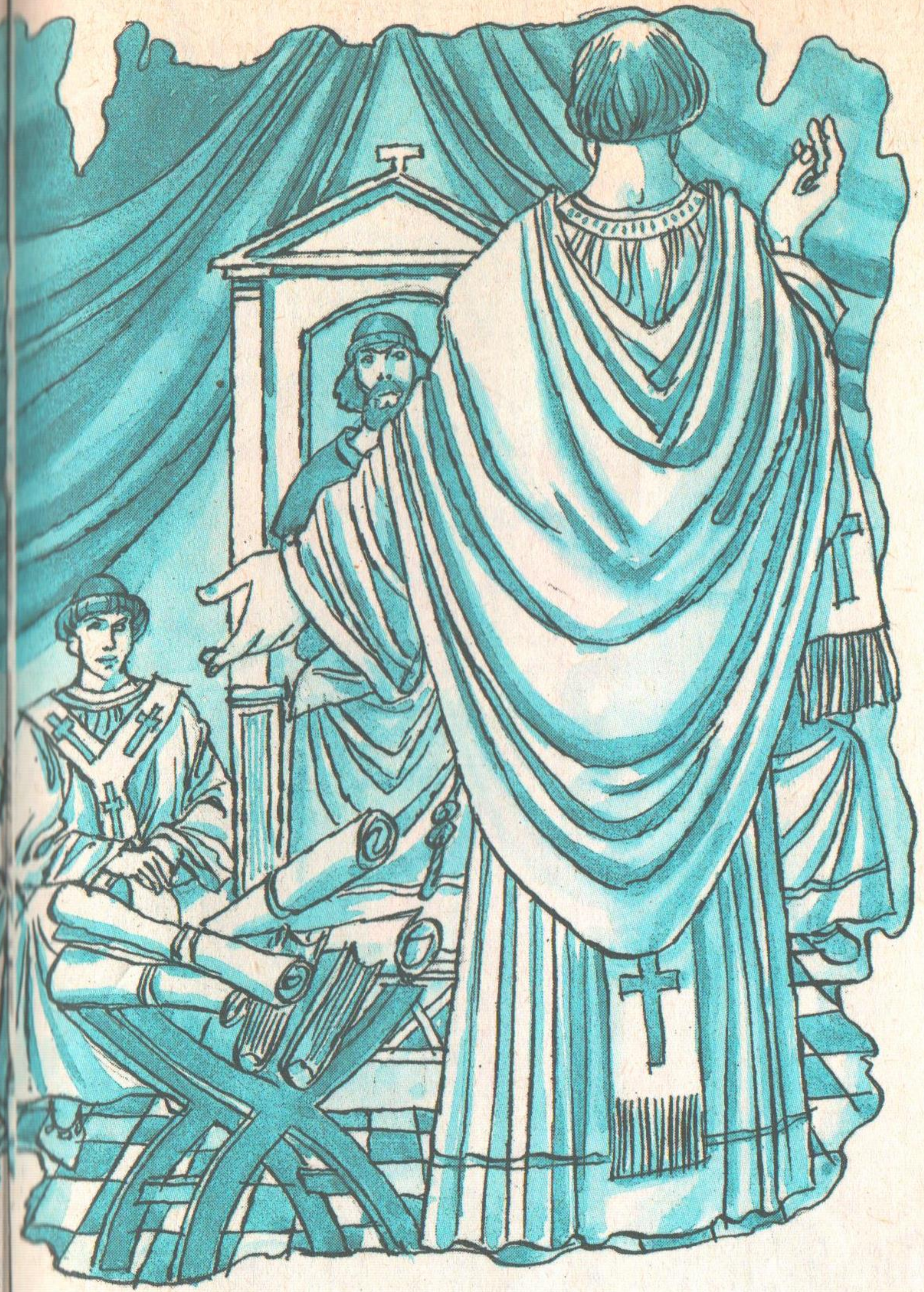
Byzantský cisár žiadosti vďačne vyhovel a roku 863 vyslal na Veľkú Moravu bratov Konštantína a Metoda, ktorí ovládali sloviensky jazyk. Boli to vysokoučení kňazi. Ešte pred odchodom na Veľkú Moravu zostavili písmo pre sloviensky jazyk, ktoré nazvali hlaholikou. Súčasne preložili do slovienciny časť biblie a niektoré iné bohoslužobné knihy. Ich činnosť na Veľkej Morave bola veľmi úspešná, lebo nielen že vykladali po sloviensky kresťanskú náuku, ale sloviencinu používali aj ako bohoslužobný jazyk, čo bolo vtedy úplne neslýchané.

V prvej polovici deviateho storočia boli na území našej vlasti dve kniežatstvá: moravské, na čele s kniežaťom Mojmirom I., a nitrianske, v ktorom vládol knieža Pribina. Pribina bol pohan, ale manželku mal kresťanku, blízku príbuznú nemeckého arcibiskupa Adalama. Nemeckí kňazi šíрили kresťanskú vieru medzi slovienským obyvateľstvom a súčasne upevňovali v kniežatstve nemecký vplyv.

To sa nepáčilo kniežaťu Mojmirovi. Vypravil sa teda s veľkým vojskom, prekročil Karpaty, vyhnal Pribinu z Nitry a pripojil nitrianske kniežatstvo ku kniežatstvu moravskému. Kronikári a letopisci nazývajú odvtedy Mojmirovu ríšu Veľkou Moravou.

Po Mojmirovej smrti zasadol na kniežací stolec jeho synovec Rastislav, panovník múdry a obozretný. Nestál o vonkajšie výboje, ale sa venoval vnútornému zveľadovaniu ríše.

V snahe vymknúť sa spod vplyvu nemeckých kňazov, vyslal posolstvo k byzantskému cisárovi Michalovi III. Posolstvo prišlo do Carihradu a takto oslovilo cisára.

V Benátkach zasadol súdny tribunál, aby rokoval o činnosti Konštantína a Metoda. Zasadli biskupi, kňazi, a mnísi a „ako vrany na sokola“ spustili na Konštantína:

„Človeče, povedz nám, prečo si teraz utvoril Slovienom písmená, ktoré predtým nikto nevynašiel, ani apoštoli, ani rímsky pápež, ani Gregor Bohoslovec, ani Hieronym, ani Augustín, a učíš ich?“

A Konštantín sa ani nestihol nadýchnuť, už sa naňho hrnula ďalšia sprška slov:

„My poznáme len tri jazyky, ktorými sa patrí sláviť Boha: hebrejský, grécky a latinský.“

Vtedy sa Konštantín vzpriamil, predstúpil pred tribunál a na všetky útoky

„trojjazyčníkov“ (ako ich on nazýval) predniesol prekrásnu a účinnú reč:

„Či neprichádza dážď na všetkých rovnako? Či slnko takisto rovnako nesvieti na všetkých? Či nedýchame vzduch všetci rovnako? Nehanbite sa len tri jazyky spomínať a nariaďovať, aby ostatné národy a kmeň boli slepé a hluché?“

V zápale reči zniesol na hlavy tribunálu celú hromadu výrokov z biblie, vmietol odporcom do tváre, že sú zistne zaujatí a obmedzení nepriatelia slovienskeho jazyka a písma. Zároveň dokázal, že vie viac jazykov ako oni všetci. Preto mohol odhaliť krásu, užitočnosť i potrebu slovienciny.

Pápež Mikuláš I. predvolal Konštantína a Metoda do Ríma, aby sa za to zodpovedali. No kým sa Konštantín a Metod dostali do Ríma, pápež Mikuláš I. zomrel a na pápežský trón zasadol Hadrián II. Ten oboch bratov veľmi vládne prijal a dovolil im vykonávať i naďalej slovienske bohoslužby.

Zakrátko sa v hlavnom rímskom chráme svätého Petra konala veľká slávnosť: na oltári boli položené slovienske knihy, rímski biskupi nastúpení v plnej paráde a pred nimi zástup žiakov solúnskych bratov prichystaných na vysvätenie za kňazov.

Po slávnostnej vysviacke zazneli v chráme svätého Petra staroslovienske spevy. Rimania, ktorí sa tu zhromaždili, len ústa otvárali od prekvapenia nad krásou slovienskeho slova.

Konštantín sa už na Veľkú Moravu nevrátil. Pre chorobu a celkovú telesnú slabosť netrúfal si už podstúpiť tú namáhavú cestu. Ostal v Ríme a vstúpil do kláštora, kde prijal meno Cyril. Roku 869 zomrel.

Metod sa po vysvätení za biskuba vrátil na Veľkú Moravu a ďalej šíril slávu slovienskeho slova.

Ján Hrušovský
Matúš Kučera

Ilustroval JOZEF CESNAK

Jozef a jeho bratia

Biblický príbeh o Jozefovi a jeho bratoch rozpráva, že stalo sa tak, ako predpovedal Jozef. Po siedmich úrodných rokoch nastalo sedem rokov neúrody. Obyvatelia egyptskej krajiny však neumreli od hladu, pretože Jozef im nadeľoval obilie, ktoré prikázal odložiť na zlé časy. Vtedy do egyptskej zeme prišli si kúpiť obilie aj Jozefovi bratia. Jozef ich spoznal, ale nepriznal sa im. Zaumienil si, že sa presvedčí, či obanovali svoj dávny krutý čin, alebo nie. Preto dal potajomky vložiť do vreca najmladšieho brata Benjamína svoj strieborný pohár a nechal ho usvedčiť z krádeže. Potom čakal, či sa bratia zachovajú statočne a či zbabelo. Bratia nesklamali Jozefovu nádej. Postavili sa za Benjamína. Vtedy sa im Jozef dal spoznať, bohato ich obdaroval a poslal ich po otca.

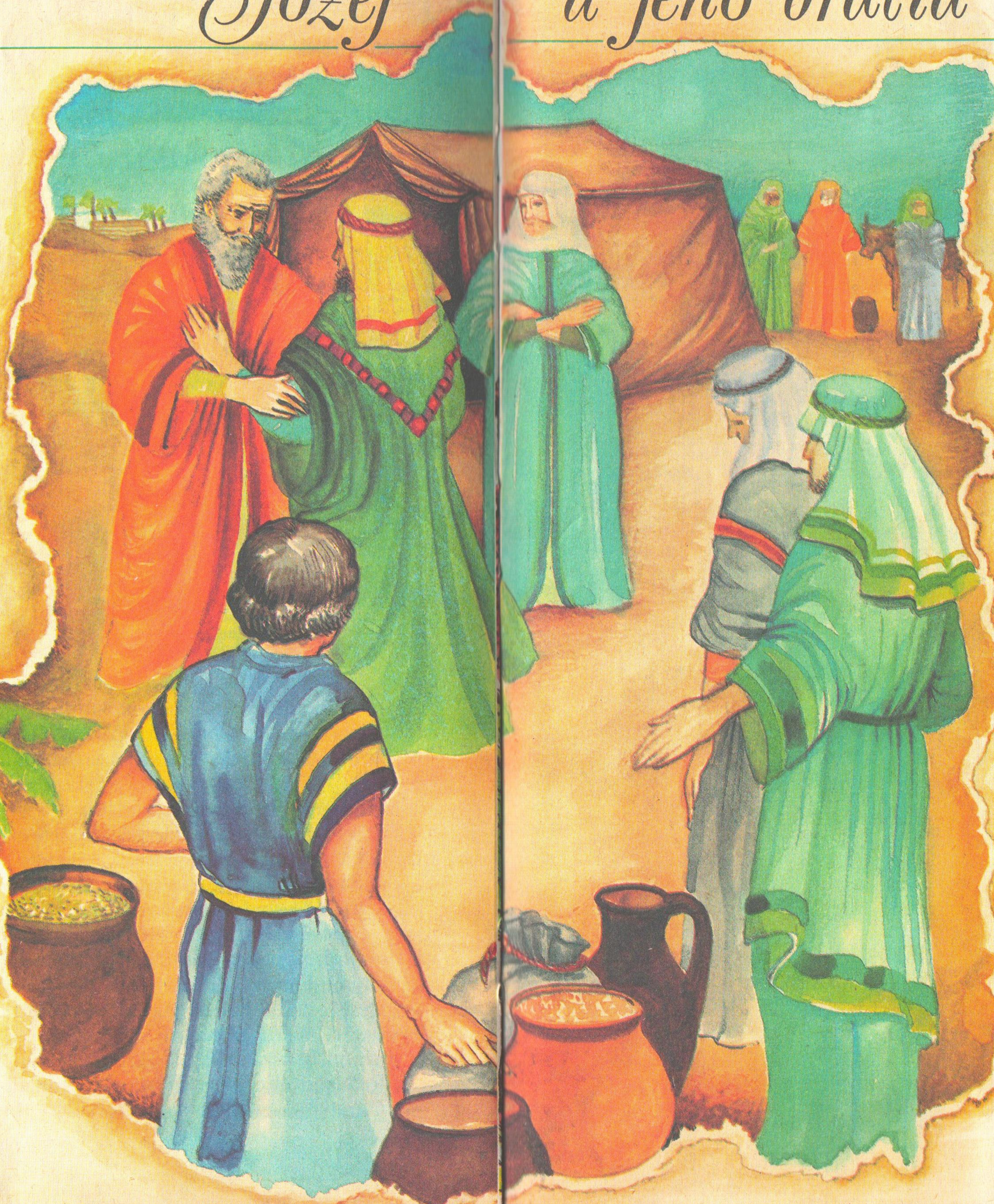
Staručký Jakub sa nevedel dočkať, kedy sa už synovia vrátia z Egypta. Deň čo deň vychádzal pred dom a pozeral sa do diaľky, či sa už nevracajú.

Jedného dňa konečne jeho staré srdce zaplesalo. Synovia stáli pred ním a natešene, jeden cez druhého, volali:

„Otče, tvoj syn Jozef žije!“

„Nepatrí sa, aby ste si z otca robili posmech,“ riekol smutne Jakub.

„Jozef naozaj žije,“ volali synovia ešte radosnejšie. „Je vládcom nad celou egyptskou krajinou.“

Jakub aj tentoraz pokrútil hlavou. Len keď mu synovia ukázali nádherné vozy, ktoré Jozef poslal, aby ho priviezli k nemu, akoby do starého tela vstúpil nový duch; tvár mu zaliala červeň, oči sa rozžiarili šťastím.

„Ó, Bože,“ zašeptal, „kiež by som ho ešte uvidel pred smrťou.“

A tak sa so všetkým, čo mal, s celou svojou rodinou, stádami i majetkom, vybral do Egypta. Keď prišiel do Beér-Šeby, kde kedysi býval jeho starý otec Abrahám i otec Izák, zaplavil mu srdce hlboký žiaľ. Už nikdy viac neuvidí rodné hory, lúky, jazerá a rieky. Jeho zrak už nikdy nespočinie na zemi, ktorú Boh zaslúbil Abrahámovi, Izákovi i jemu samému. Robí dobre, že ju opúšťa?

Vtedy ho v nočnom zjavení oslovil Boh:

„Jakub! Jakub!“

Starec odvetil:

„Tu som.“

A Boh pokračoval:

„Ja som Boh, Boh tvojho otca. Neboj sa odísť do Egypta; učiním tam z teba veľký národ. Pôjdem do Egypta s tebou, a keď príde čas, zasa ťa odtiaľ vyvediem.“

A tak sa Jakub, už s pokojom v duši, pobral aj s celým svojím potomstvom a stádami do Egypta.

Dlhá a ťažká to bola cesta. No keď konečne prešli cez púšť, zočili pred sebou nádherné zelené pastviská lemované vysokými datlovými palmami. Bol to kraj Góšen v egyptskej ríši.

Keď sa Jozef dozvedel, že otec už vstúpil na egyptskú zem, dal zapriať svoj najkrajší koč a vyšiel mu v ústrety.

„Otče môj!“ objal si otca.

„Syn môj!“ rozplakal sa starec. „Teraz, keď som uzrel tvoju tvár, môžem už spokojne umrieť.“

„Nie,“ zaprosil Jozef. „O smrti nehovor.“
Nato si objal aj svojich bratov, ich manželky a deti a oznámil im:

„Predstúpim pred faraóna a poviem mu: Môj otec a moji bratia so svojím dobytkom i so všetkým, čo majú, prišli z kanaánskej krajiny a teraz sú v kraji Góšen. Dovoľ im, tvojim služobníkom, aby sa tam usadili.“

Čo Jozef slúbil, to aj vykonal. Ba priviedol svojho otca aj ku faraónovi.

„Koľko máš rokov?“ spýtal sa faraón starca.

„Stotridsať,“ odvetil Jakub. „Krátke a nedobré boli roky môjho života, nedožijem sa toľko ako moji otcovia.“

Keď mal Jakub stoštyridsaťsedem rokov, pocítil, že nadišli jeho posledné dni. Poslal preto po Jozefa a povedal mu:

„Syn môj, preukáž mi, prosím, láskavosť a nepochovaj ma v Egypte. Až sa poberiem k otcom, odvez ma z Egypta a pochovaj ma v hrobe mojich predkov.“

„Učiním, ako si želáš, otče,“ odvetil Jozef smutne.

Nato Jakub zavolať aj ostatných synov a jedného po druhom ich požehnal. Každému vyjavil, ako sa bude dariť jeho potomkom a kde budú žiť v zaslúbenej zemi. Najkrajšie požehnanie dostal Júda. Jakub mu prorokoval, že z jeho rodu vyjde kráľ, ktorý raz bude vládnuť nielen nad vlastným, ale aj nad okolitými národmi. Keď dokončil požehnanie, zopál ruky a umrel. Vtedy sa Jozef hodil na jeho tvár, plakal nad ním a bozkával ho. Potom prikázal lekárom, aby jeho telo zabalzamovali.

Po sedemdesiatich dňoch oplakávania pohol sa do Kanaánu veľký pohrebný sprievod. Mŕtve Jakubovo telo odprevádzal nielen Jozef s bratmi, ale na vozoch a koňoch aj všetci hodnostári egyptskej krajiny.

Na hraniciach s kanaánskou zemou Egyptania sedem dní oplakávali Jozefovho otca, takže Kanaánci si medzi sebou hovorili:

„Egypt má veľký smútok.“

To miesto potom nazvali Abel-misrajim, čo v hebrejskej reči znamená Smútok Egypta. Nato sa Egyptania vrátili domov, ale Jakubovi synovia šli ďalej, až kým neprišli k jaskyni, kde spočivali ich predkovia. Tam si vo veľkom žiali pochovali svojho otca Jakuba.

„A teraz,“ zachveli sa bratia od strachu, „Jozef sa nám odplatí za všetko zlé, čo sme mu kedysi vykonali.“

Padli pred ním na kolena a riekli:

„Sme tvoji otroci.“

Jozef im povedal:

„Nebojte sa. Vari som ja Boh? Vy ste sa, pravda, zachovali voči mne ukrutne, ale Boh obrátil zlé na dobré, čím uchoval nažive mnoho ľudí. A tak sa už nestrachujte. Postarám sa o vás aj o vaše deti.“

Jozef a jeho bratia žili v pokoji a láske. Jozef neraz zašiel za nimi do kraja Góšen, kde bratia a ich rodiny mali všetko, čo potrebovali na živobytie.

Lenže ako ubiehali roky, naplňal sa aj Jozefov čas. A čím väčší sa ten čas blížil, tým väčší sa Jozef v spomienkach vracal do krajiny svojho detstva.

Jedného dňa si dal zavolať bratov a riekol im:

„Ja umriem, ale Boh vás iste neopustí a vyvedie vás do zeme, ktorú zaslúbil Abrahámovi, Izákovi a nášmu otcovi Jakubovi. Keď sa tak stane,“ zlomil sa mu v plači hlas, „odneste odtiaľto aj moje kosti.“

Jozef vydýchol posledný raz, keď mal sto desať rokov. Jeho telo zabalzamovali a uložili do rakvy.

Keď potom Jakubovi potomci utekali z Egypta, vzali so sebou aj truhlu s Jozefovými kosťami a uložili ju k hrobu jeho predkov.

(Koniec)

Biblický príbeh literárne spracoval ONDREJ SLIACKY

Ilustrovala VIERA KARDELISOVÁ

DETI V ZELENO

Celý háj som prešiel, hriaba som nenašiel, iba jednu plávku, aj to muchotrávku.

* Keď ide skúsený hubár do lesa, najprv sa poobzerá, aké sú v lese stromy, a potom hľadá: pod brezami kozáky brezové, pod osikami kozáky osikové, pod smrekovcami masliaky, pod dubmi dubáky. Čím lepšie sa darí hubám, tým lepšie rastú stromy. Žijú spolu a majú navzájom úžitok.

Orol

* Domovom orla skalného sú tiché doliny Tatier, hlboké pohoria stredného, severného a východného Slovenska. Orli si stavia hniezdo na skalných bralách alebo starých stromoch. Nemajú len jed- alebo dve, tri a striedajú ich. „Zabývané“ no, ale dve, tri a striedajú ich. „Zabývané“ hniezdo má priemer až tri metre. Pretože ho pred každým hniezdením nadstavujú, býva vysoké až dva metre. Na Slovensku hniezdi asi 20–25 orlich párov. Sú chránené. Ochrancovia prírody ich starostlivo hľadajú. Z dvoch vajčiek prežije totiž iba jeden orlík. Naňho, na staršieho, sústredia mama celú pozornosť. Mladší často zahynie od hladu, pretože ho silnejší „brat“ nepustí k potravě.

Pozor na muchotrávku zelenú!

* V lese rastie 222 druhov húb, ktoré sú jedlé. Sú však i také, ktoré sú nejedlé, jedovaté. Najnebezpečnejšia je muchotrávka zelená. Každý rok si vyžiada niekoľko obetí. To však neznamená, že celkom zanevrieš na huby. Nauč sa ich poznávať. Muchotrávka zelená je nenápadná huba. Je päť až jedenásť centimetrov vysoká, hlúbik má dolu kyjakovito rozšírený a je v blanitej pošve. Klobúk má olivovo alebo sivasto zelený. V mladosti je polguľovitý, neskôr plochý. Neskúsení hubári si túto muchotrávku často mýlia s pečiarokou ovčou. Najistejšie je chodiť do hory so skúseným hubárom. Ten ti iste povie aj to, že huby máš zbierať do košíka a nie do igelitového vrečka. Pretože aj jedlá huba sa v ňom môže zmeniť na škodlivú.

Hoci je muchotrávka zelená jedovatá huba, nekop do nej.

„Strom smrti“ v Mlyňanoch

* Arborétum je... taká botanická záhrada, v ktorej sa pestujú stromy a kríky nielen na pozeranie, ale aj na študovanie. Možno niektoré z našich arborét cez prázdniny navštíviš. Pri Zvolene Borovú horu, pri Banskej Štiavnici Kysihýbel alebo najväčšie arborétum Mlyňany pri Zlatých Moravciach, kde je najbohatšia zbierka cudzokrajných drevín v ČSFR. Okrem našich drevín tu uvidíš cédre zo Severnej Afriky, cyprusy z Južnej Ameriky, eukalypty z Austrálie. Najdeš tu aj „strom smrti“, ako ho nazývajú domorodci v jeho domovine v Južnej Ázii. Je to ančar jedovatý, príbuzný moruše. Jeho jed používali domorodci na výrobu otrávených šípov.

Prekvapenie v lese

* Keď pôjdeš lesom ticho, možno práve teraz nadabíš na jedno či dve srnčiatka s bodkovanými chrbátikmi. Nemysli si, že sú isto opustené sirôtky. Ich mama ťa nechytaj! Niektoré srnky nemajú rady ľudský pach a obchytané mláďatko môže matka opustiť.

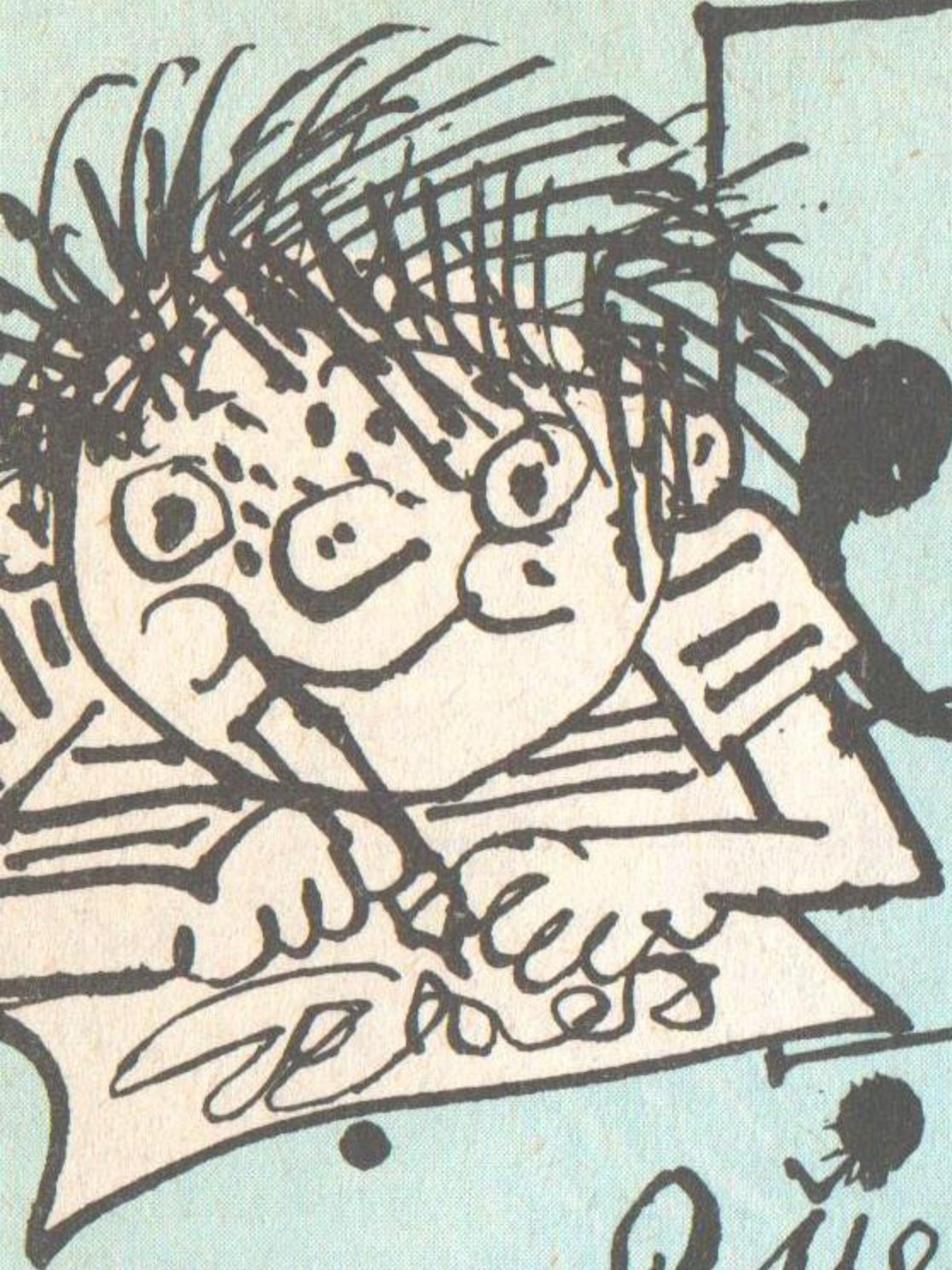
Iba pre pani učiteľky a vychovávateľky v družinách!

* Ak ste sa ešte nerozhodli, kam pôjdete s deťmi na výlet, Slniečko má pre vás tip: zatelefonujte si do Stredísk ekologickej výchovy, kde vám poskytnú tú najlepšiu radu:

Zelený dom, Komárovská 58, 821 06 Bratislava (E. Gregušová, tel. 07/24 46 33); SEV Čičov, Brnenské nám. 11/7, 946 03 Kolárovo (B. Mrsková, tel. 0819/94 12 91); SEV Trenčín, Obrancov mieru 24, 911 01 Trenčín (D. Lišková, tel. 0831/342 02); SEV Prievidza, pp. 152, 971 01 Prievidza (D. Lacenová, tel. 0862/265 05); SEV Skalná dolina, Február. víť. 19, 036 01 Martin (p. Adasek, tel. 0841/33 04); SEV Moldava nad Bodvou, Hlavná 58, 045 01 Moldava n. Bodvou (L. Dittelová, tel. 0943/23 15); Centrum pri DDaM Trnava Kalokagatia (tel. 0805/222 74).

Prípravila MARTA ŠURINOVÁ
Ilustroval PETER CPIN

SLNEČKO

JOŽKA MRKVIČKU

Šiel som k palori, ~~ktorý mal~~
Bol u neho ten vzorniak, sláčik, učil sa
vibrácie ~~ktoré~~ slova. Najprv ich

poradil sláčik, Palory a potom, palor
sláčikovi, ale dvorany sa pomilil
a ten vzorniak ho ~~opravil~~ opravil.

(A potom sme sa išli poradiť na bicykloch.)

Ta druhý deň, ma pri učile šra
vyvolala a vibraných slova ja som
su spomenul, ako ich sláčik

poradil palori a potom palor sláčikovi
a dvorany som sa pomilil a hneď som sa
opravil. A DOŠTA SOM UČNIOTKU!

Trieda sa išla zbláznit a žuže
sviečili oči ako slnečka.

A tak už teraz viem, že sin
sa píše správe SIN.

Dostať jednotku je veľmi

Mali sme besedu so spisovateľkou a maliarom.
Čo myslíte, kto prišiel? Teta Marienka
Živičková a jej Miroslav Cipar. Hneď
ma obidvaja pozvali. Teta Marienka si sadla
ku mne do lavice, lebo je jej ľúbo, keď je dakeb.
a my Miroslavovi som ukázal, ako sa správa sám.
kresli koza. Pokúsili sme sa urobiť babulu.

SPISOVATKA

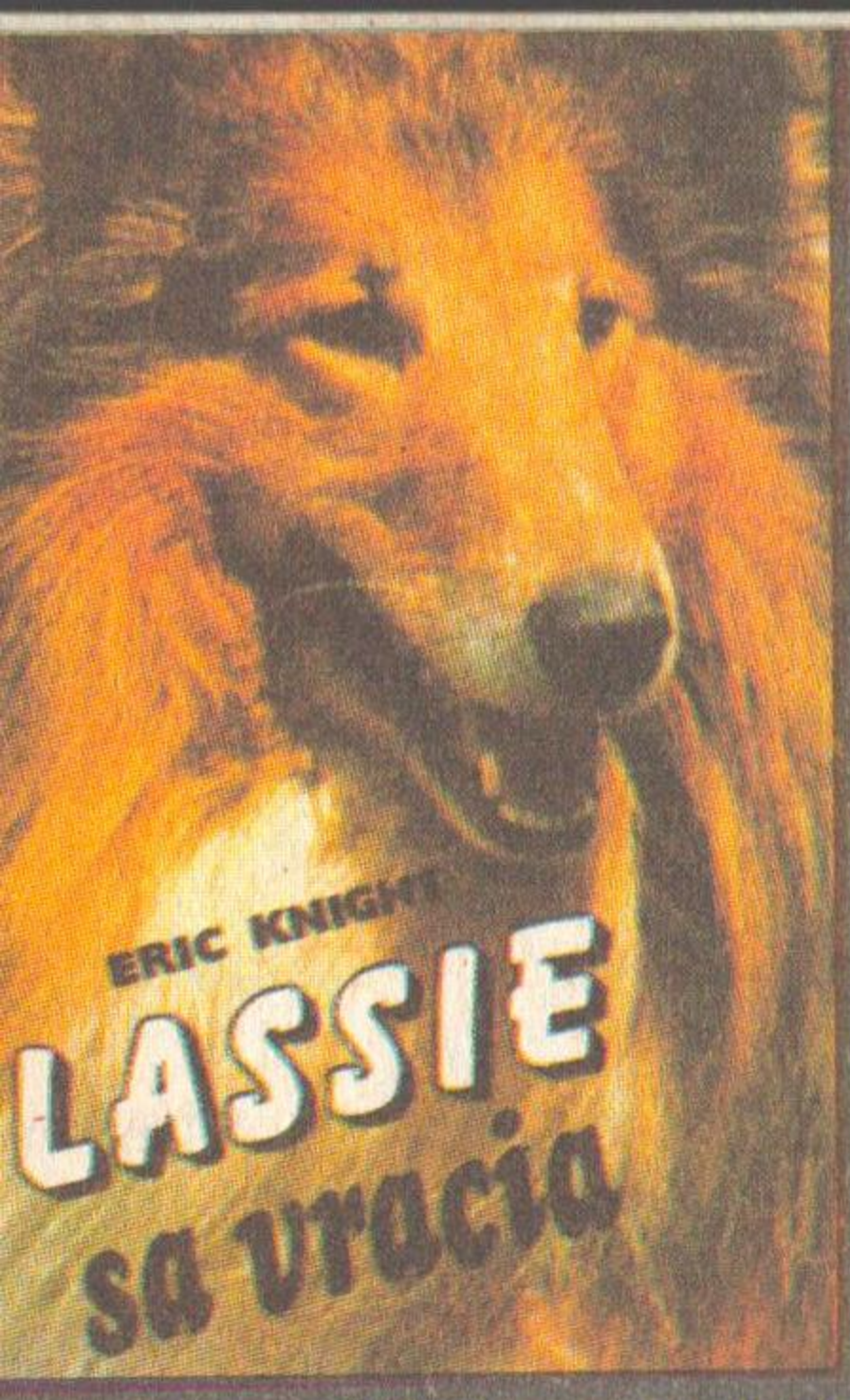
MALIAR

Láska pre mojich slnečných priateľov.
prázdniach krásne a čo je na nich veľa z
Vášimi kamarátmi.
Jožka Mrkvička

5x5=25
Čakám
Vašu odpoveď

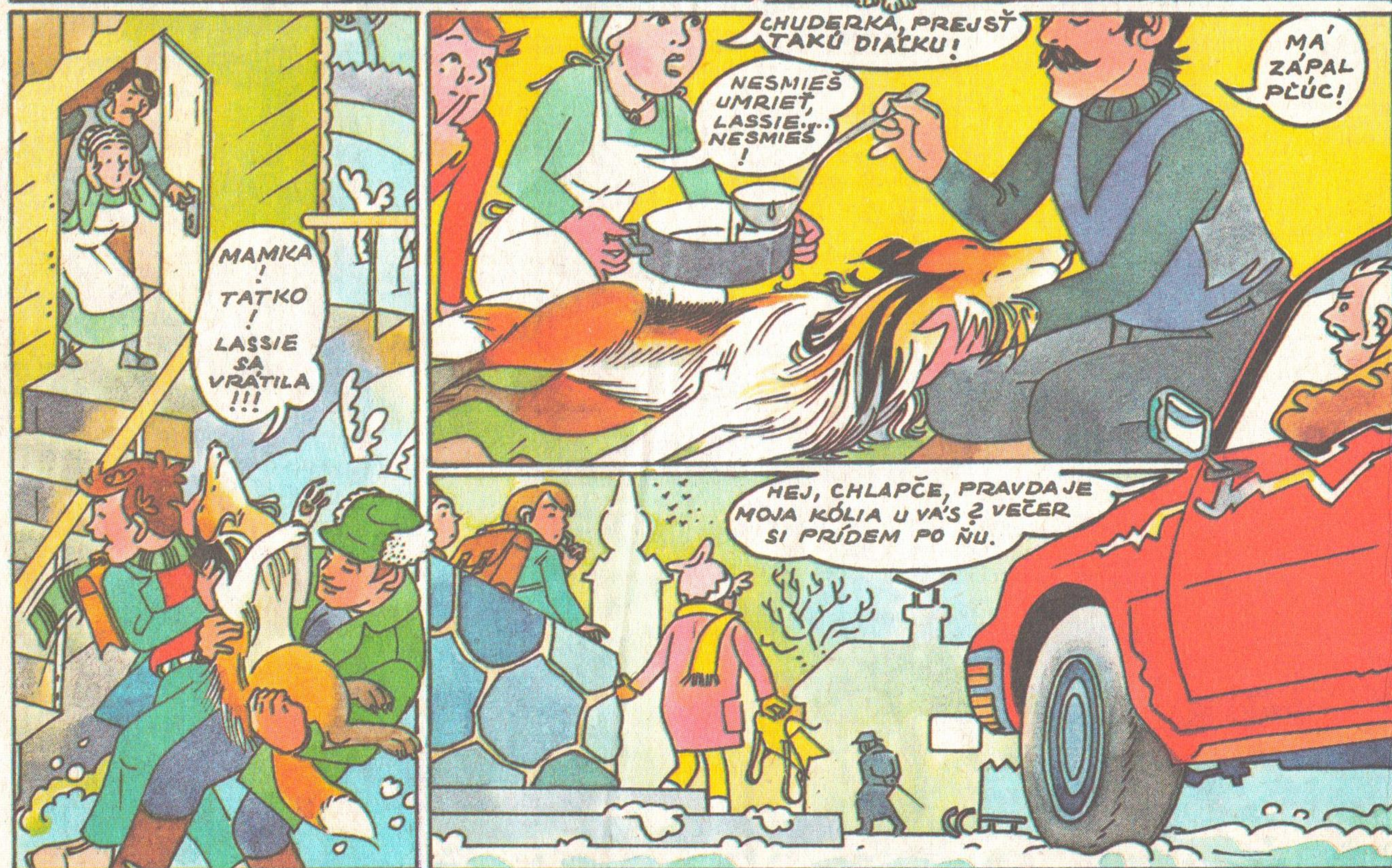

ERIC KNIGHT
LASSIE
SA VRACIA

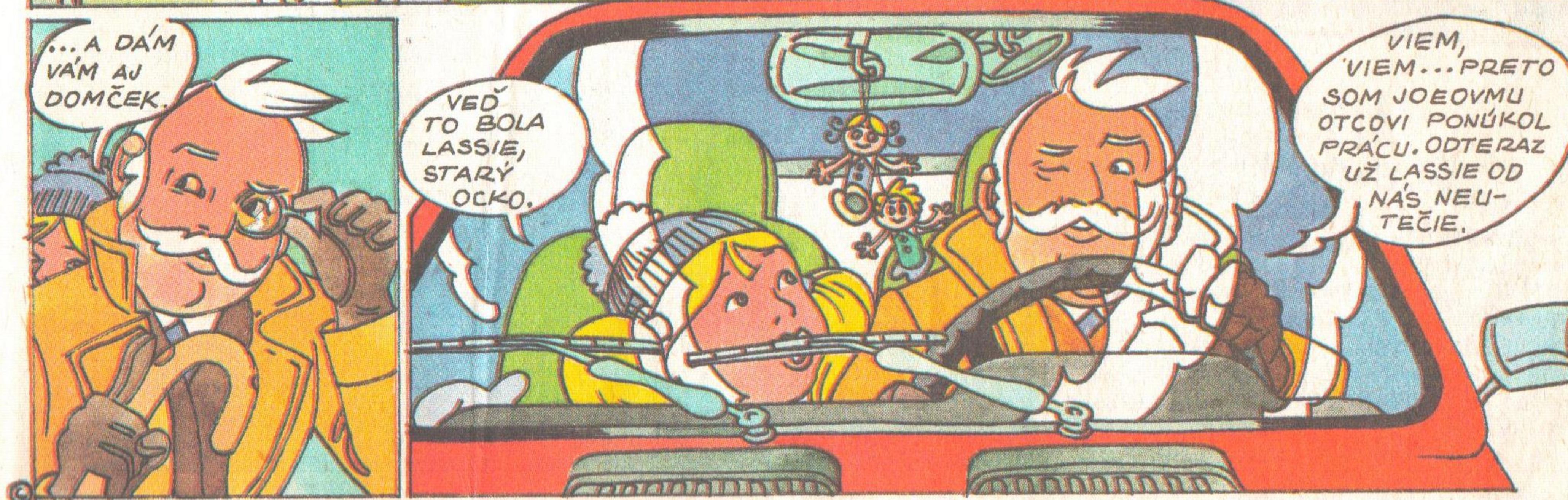
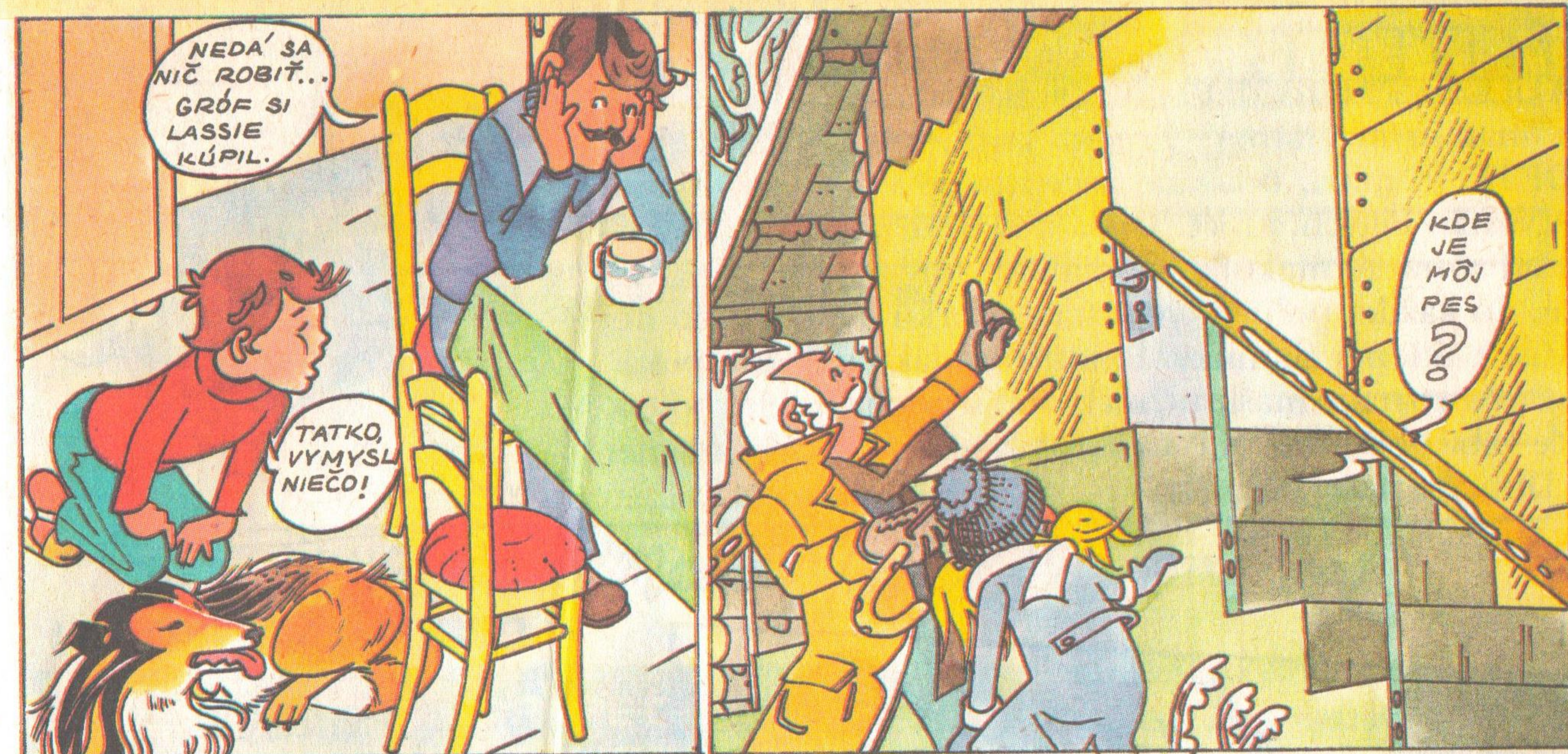
Písal MILAN HUDEC

Kreslil PAVOL MORAVČÍK

Na smrť vyčerpanú Lassie pritúlili starčekovia Faddenovci. Najprv si ju chceli nechať, potom však pochopili, že Lassie za niekým ide, a pustili ju. Cestou Lassie natrafila na potulného obchodníka. Svojím neomylným inštinktom

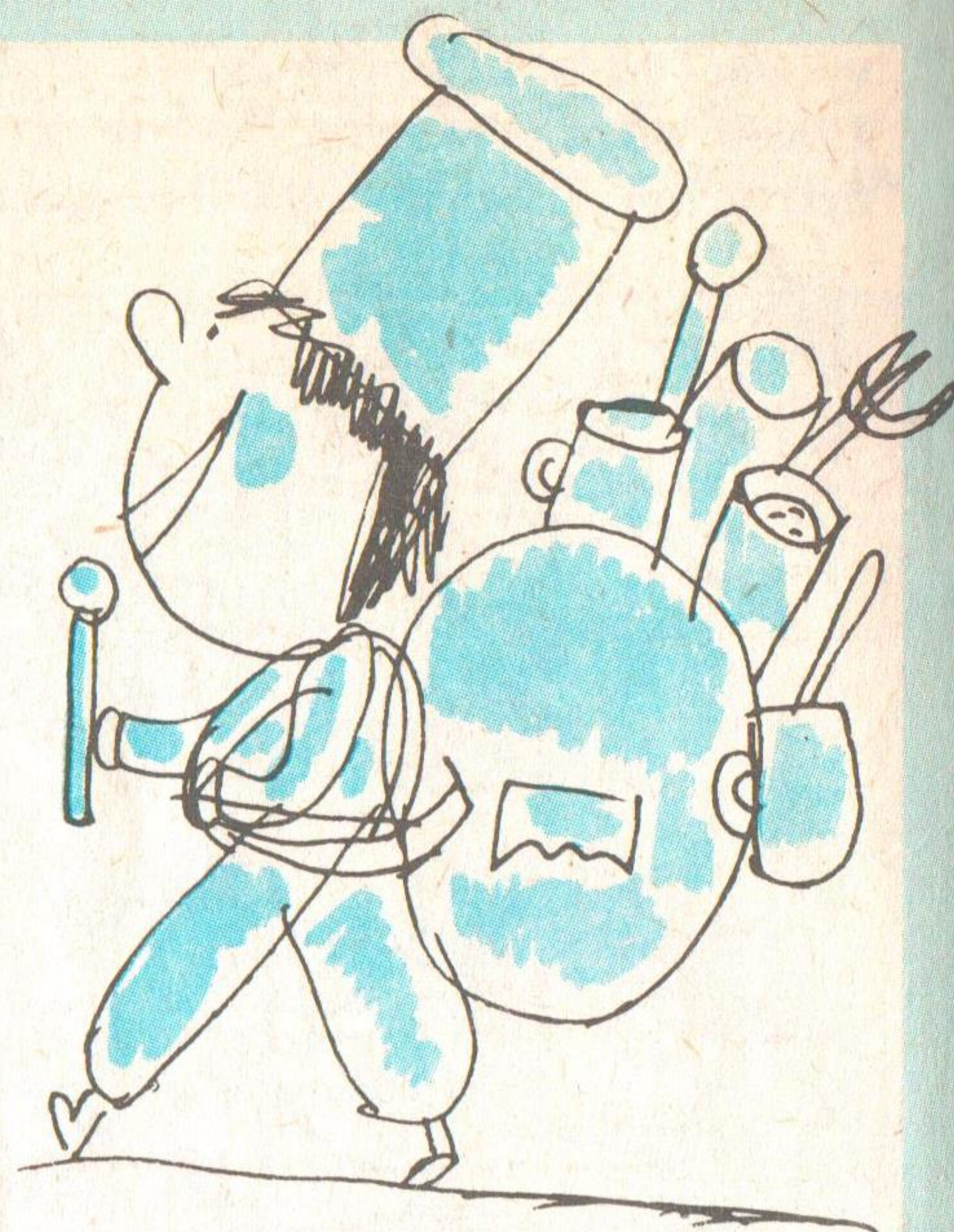
vycítila, že je to dobrý človek a pridala sa k nemu. Obchodník sa o ňu staral, za čo sa mu Lassie odvdáčila tým, že mu zachránila život. Napokon odišla aj od neho, pretože cieľ jej neuveriteľne dlhej cesty bol už naozaj nablízku. Aby ho však dosiahla, musela ešte veľmi veľa podstúpiť...

Dnes varia deti

Akú knižočku to, deti, musíte mať, aby ste boli tatovým a maminým zlatom? Predsa knižočku DNES VARIA DETI. Je malá, útla, ale receptov je v nej neúrekom. A všetko takých, ktoré hravo dokážete pripraviť. Napríklad vezmete niekoľko zemiakov, umyjete ich, rozkrojíte, do každej polovičky vyvrtáte dierku a vložíte do nej kúsok údenej slaninky. Potom zemiaky dáte na pekáč a čoskoro máte maškrtu, na ktorej si pochutí celá rodina. Že môže zhorieť? Nič to zato! Niečo predsa musí mať i Dunčo z našej básničky!

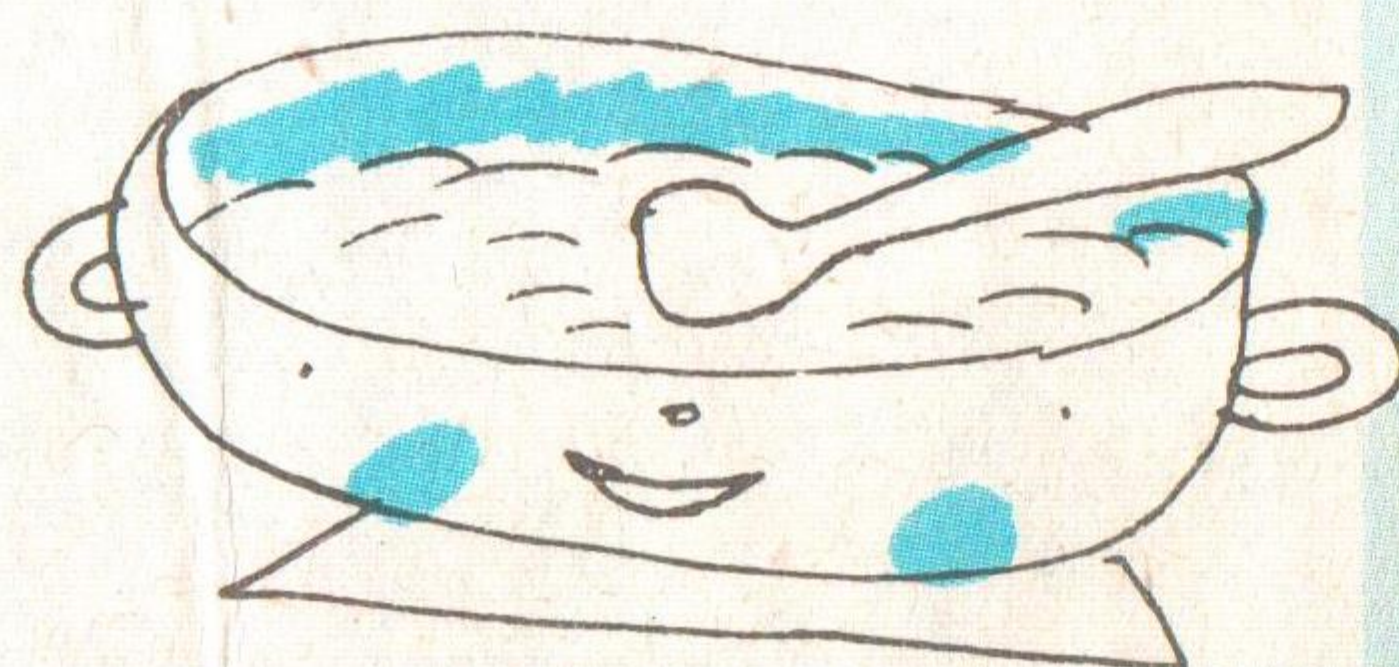
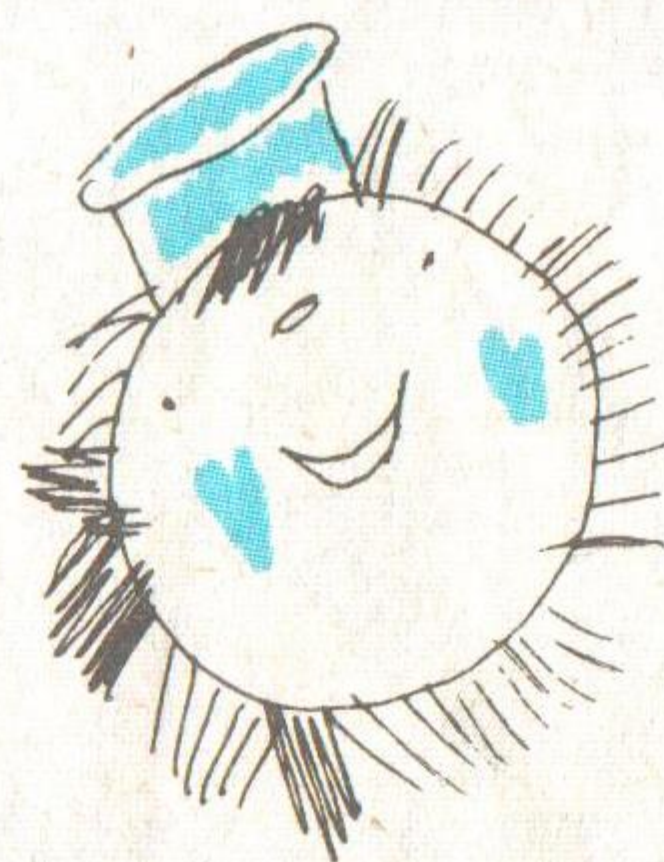
DNES VARIA DETI

Štefan Moravčík

„Jeden, dva, tri, štyri, päť,
čože si mal na obed?“
„Zemiaky pečené,
boli málo mastené...“

Kúp si knižku, var si sám,
iste povieš aj ty ham!
Môže prísť aj Loktibrada,
lebo varím veľmi rada.
Mňam, to bude hostina!
Kocúr zletí z komína.

Dunčo skáče ostošesť:
„Dneska musím za troch zjesť!“
Čudovať sa bude mama:
„Napiekla si všetko sama?“
Na koňa ma vezme tato...
„To sú hody, moje zlato!“

MALÁ
EDICIA
ŽIVENY

Tie pani učiteľky, ktoré by sa chceli so svojimi žiakmi zahrať na kuchárov a pomocou hry ich naučiť pripravovať si raňajky, desiata, osviežujúce nápoje, jednoduché jedlá v prírode, môžu si knižočku DNES VARIA DETI (cena 10 Kčs + poštovné) objednať vo Vydavateľstve Živena (Špitálska 6, 812 64 Bratislava). Minimálne však v počte 10 kusov.

Objednávka pre moravčík Štefan Moravčík
Slovenská Grafia a. s. Bratislava
Evidenčné číslo súhrnného inkasa (podľa inkasného listku rodičov)

Počet výtlačkov	Slniečko chcem odoberať od dátumu	Katalógové číslo nevyplňaj, vyplni PNS

PREDPLATENÉ Slniečko DODAJTE NA ADRESU

Meno a priezvisko ..... ulica .....

č. domu ..... poschodie ..... č. bytu ..... PSČ

mesto ..... dátum ..... podpis .....

pozdoruje vás kamalari: Jožka Mrkvička

TELEVÍZOR PRE DETI VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ SLNIEČKA

Tí slniečkári, ktorí radi súťažia, môžu sa už tešiť na budúci ročník Slniečka. V každom čísle uverejníme fotografiu niektorého slovenského spisovateľa spolu s jeho rozprávkou alebo básničkou a vy, deti, musíte uhádnuť, o ktorého spisovateľa ide. Zo správnych odpovedí každý mesiac vyžrebujeme päť výhercov a pošleme im darčeky, ktoré nám sľúbila firma LEGO. A to nie je všetko! Kto nevyhrá počas mesačných žrebovaní, môže získať cenu po koncoročnom žrebovaní. A to vonkoncom nie cenu obyčajnú, ale rovno farebný televízor! Slniečku ho venovala firma TESLA ORAVA. Takže, deti, nepremeškajte príležitosť a už teraz si objednajte Slniečko u svojej pani učiteľky. Okrem literárnej súťaže a SÚŤAŽE LUTRY nájdete v ňom pekné rozprávky, povesti, kreslené príbehy, maľované čítanie, krížovky a samozrejme svojho obľúbeného kamaráta JOŽKA MRKVIČKU, ktorý vám teraz žela pekné prázdniny a teší sa na stretnutie s vami v novom školskom roku.

RUŽOVÝ SLONÍK

Na otázku, ako sa volá ružový sloník, ste správne odpovedali - JUMBO. Pán Ing. Ladislav Fehér, majiteľ veľkoskladu hračiek v Šamoríne, posielal báby Katke Bruchatej z Prašice a Angelike Jarošovej z Bratislavy. Romana Sakalu zaiste poteší Turtles na motorke.

MORENA

Všetkým tým, ktorí nám poslali obrázky Moreny, ďakujeme. Najkrajšie z nich uverejníme v septembrovom čísle Slniečka.

Slniečk

Umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ. Vydávajú Mladé letá, š. p. Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava. Telefón 39 41 67.

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY
Redaktorka Gabriela Szalayová
Grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová

Tlač: Slovenská Grafia a. s., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, predplatné prijíma každá pošta, doručovateľ, predajňa PNS a stredisko PNS. Objednávky do zahraničia vybavuje Riaditeľstvo PNS Martanovičova 25, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 5 Kčs, ročné predplatné 50 Kčs. Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

BCP

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

Pripravovala
MARTA ŠURINOVÁ

Ilustroval
PETER CPIN

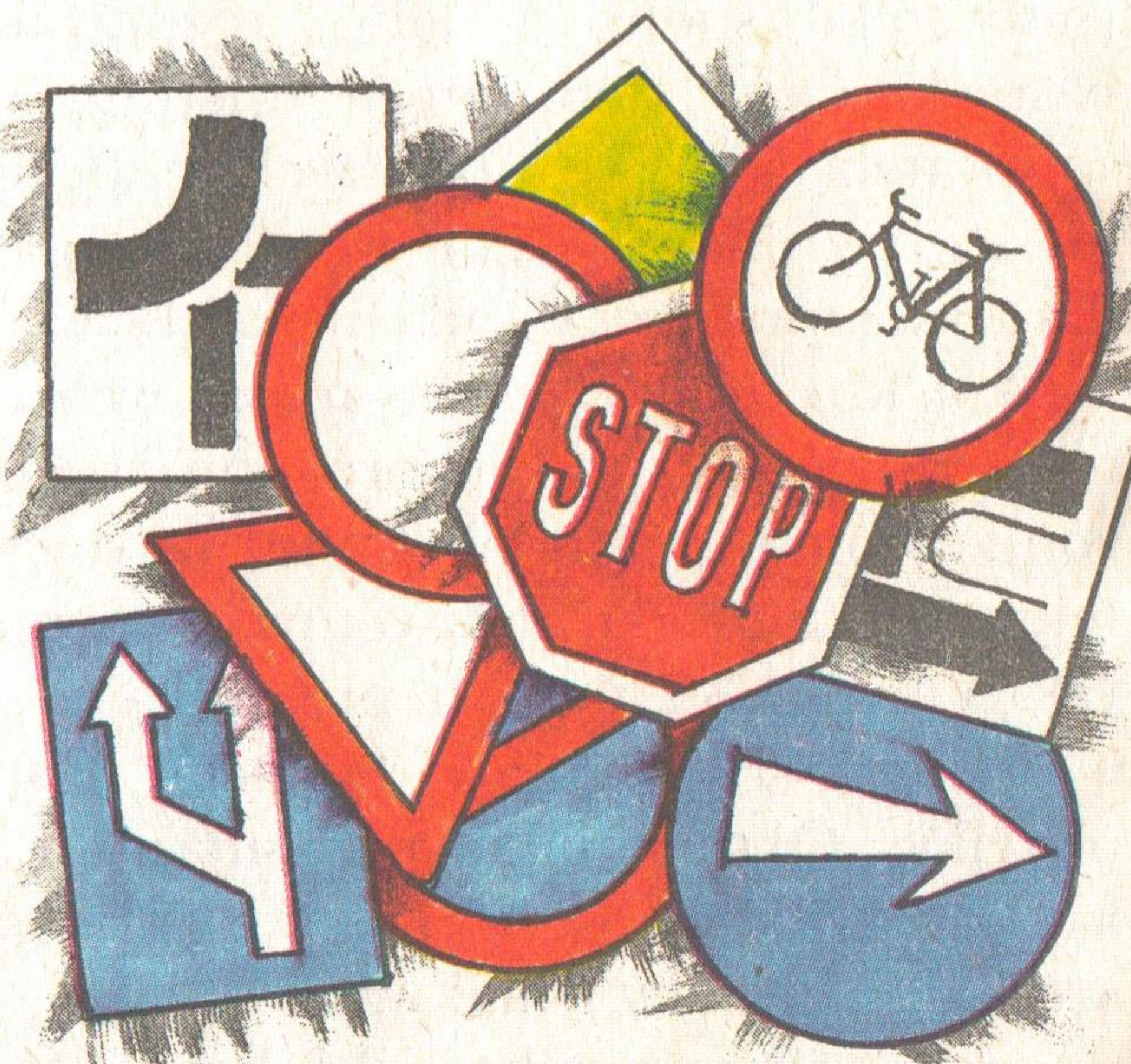
Na otázku „Požičal by si svojmu najlepšiemu kamarátovi bicykel?“ sme dostali veľa pekných odpovedí. Žreb určil desiatich výhercov, ktorým Ústav cestného hospodárstva a dopravy v Bratislave venuje veci, ktoré sa zídu každému bicyklistovi. Výhercami sú: M. Šuleková, Hriňová-Bystré; M. Burdej, Beluša; M. Ferek, Dubie; M. Henes, V. Bielice; R. Krkoška, Tvrdošín; Z. Vaščáková, Krompachy; Z. Drážovská, Veľké Bielice; M. Šeryová, Hlohovec; L. Jandačková, Šamorín; O. Jurčo, Vysoká n. Kysucou.

V tomto Slniečku sa naša dopravná súťaž končí. Maťo s Paťom sú už ostrieľaní cyklisti a poznajú všetky dopravné značky. A čo ty? Vyskúšaj si to. Do prázdnych štvorcíkov v texte nakresli správne značky. A potom ich ešte raz v tom istom poradí nakresli na korešpondenčný lístok a pošli do Slniečka.

V poslednom kole našej súťaže môže súťažiť aj celá trieda s pani učiteľkou alebo pani vychovateľkou. V takomto prípade stačí, ak správne odpovede-kresby značiek pošlete na jednom korešpondenčnom lístku. Pre vás máme pripravené zvláštne odmeny.

Maťo s Paťom sa už nevedeli dočkať prázdnin. Aby vyskúšali, ako to bude cez prázdniny, vzal ich aj s tromi kamarátmi Maťov otec na kúpalisko. Richard s nimi nešiel. Leštil na novučičkom favorite nárazník a uškieral sa. Nebude predsa v horúčave šliapať na bicykli, keď sa môže odviezť v aute. Chalani sa nedali napáliť. Vyskočili na bicykle a hrbaj! Zastavila ich až značka na konci ulice. Museli dať prednosť všetkým vozidlám na ceste . Kúpalisko nebolo ďaleko, ibaže museli ísť po hlavnej ceste . Chalani išli opatrne, jeden za druhým, ale to neznamenalo, že sa vliekli. Dlho ich však rýchla jazda netešila. Jedna značka oznamovala nerovnosti na vozovke , druhá hneď za ňou zúženú vozovku . Našťastie hneď za prvou zákrutou vľavo bola nová bezchybná cesta. Iba jedna značka im nevoňala, zákaz vjazdu

nákladných áut, traktorov a bicyklov . Museli odbočiť do jednosmerky . Bola to však výborná cesta, s dvojmetrovým pruhom pre cyklistov , ktorá ich priviedla rovno ku kúpalisku. Darmo sa obzerali po nablýskanom favorite. Večer Richard nahnevaný povedal, že nenaskočil motor.

Máš už zakreslené všetky značky v políčkach v texte? Prekresli ich na korešpondenčný lístok a pošli na adresu: Redakcia Slniečko, Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava. Nezaбудni nalepiť súťažný kupón.

A to je koniec našej Veľkej dopravnej súťaže. Veríme, že ste sa v nej všeličo naučili a že sú z vás už ostrieľaní bicyklisti.

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

VELKÁ DOPRAVNÁ SÚŤAŽ

KUPÓN Č. 10